A KÁRPÁTOKTUL LE AZ AL-DUNÁIG
EGY BŐSZ ÜVÖLTÉS, EGY VAD ZIVATAR!
SZÉTSZÓRT HAJÁVAL, VÉRES HOMLOKÁVAL
ÁLL A VIHARBAN MAGA A MAGYAR.
(Petőfi)

TESTVÉR! OLVASD A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

SZITTYAKÜRT

A HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM LAPJA

45. ÉVFOLYAM 6. SZÁM | 2006. MÁJUS–JÚNIUS | ÁRA: 3,50 US dollár – Mo. 200 Ft

Major Tibor

KERESZTFÁNK, TRIANON!

A trianoni gyalázat nyolcvanhatodik évfordulóján olyan lelket korbácsolóan ég bennünk az országrablás feletti fájdalom, mintha tegnap tépték volna szét attilai örökségünket, a magyarok hazáját. A mostani választások sikertelen eredményei, újabb nemzeti tragédiánk vérző sebei nem tompíthatják Trianon gyászát, nem béníthatják meg Magyarországunkért minden áldozatra kész elszántságunkat.

A trianoni békeparancs, amelyet 1920. június 4-én nyújtottak át a magyar békedelegációnak, elvette Magyarország területének 62 százalékát és lakosságának 73 százalékát. Idegen uralom alá rendelt több, mint hárommillió magyart.

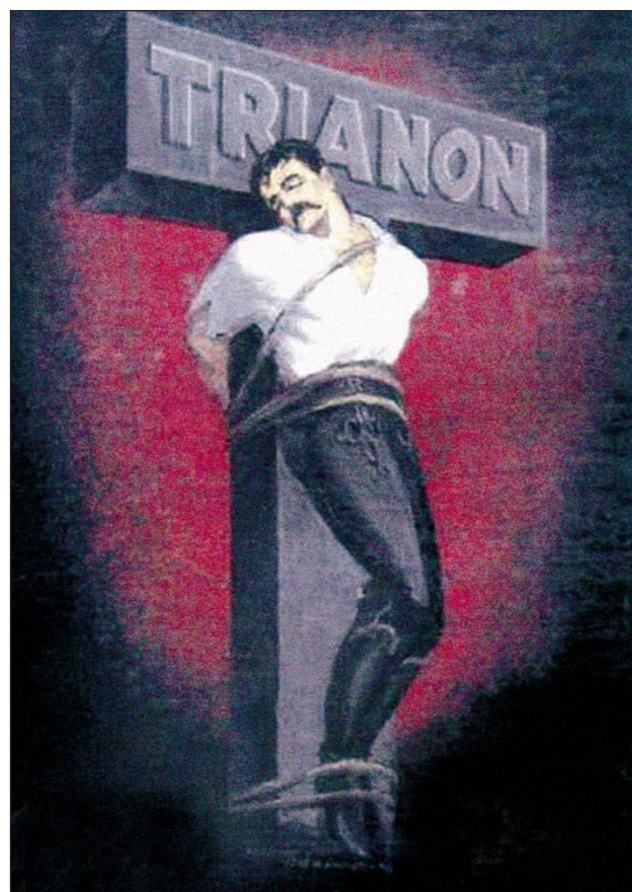
„Trianonban sok alkalom adódott a meggazdagodásra, megvesztegetés által. A csábító alkalom Párizsba csalogatta a parazitákat, a becsteleneket és kalandorokat. Párizsban ekkor az értelem, becsület, emberiesség és igazság arculcsapása történt. Tudatlanság, büszkeség és kapzsiság uralt mindent. Trianonban ezeréves határokat szakítottak szét és embermilliók sorsa fölött határoztak. Városok, egyetemek, ősi templomok, történelmi helyek, királyi temetkezési helyek, egy kikötőváros került idegen kézre. Számtalan vár, amely évszázadokon át magyar vérrel védte Nyugatot, mesterséges államok prédája lett. Ezek az államok” – írja Botos László Út a trianoni békeparancshoz című, több száz oldalas, felbecsülhetetlen értékű történelmi tanulmányában – *„a múltban sohasem léteztek, népek, kik Magyarországon leltek menedéket, szabadon, adómentességgel éltek, most ezek lettek megjutalmazva azért, mert Clemenceau nem ismerte a valóságot és gyors, meggondolatlan határozatot hozott. Ez időben csak három dolog érdekelte Clemenceau-t: az 1792-es Elzász-Lotaringiai határ visszaállítása, a katolikus, antidemokratikus Osztrák-Magyar Monarchia megszüntetése, valamint a választások, melyeket munkatársa, Mandel készített elő.”*

A trianoni bűnös ostobaság az Istentől páratlan földrajzi és gazdasági egységgel megáldott Kárpát-Duna medencében államszervező nemzetünket megfosztotta történelmi hivatásától: az Európára halálos veszélyt jelentő pánszlávizmus nyugat felé törésének elhárításától és a germán, és szláv tömbök között ezen a területen annyira fontos egyensúlyképző erejétől.

A Wilson 14 pontjára támaszkodó győztesek történelemalakító bíráknak tolták fel magukat, mit sem törődvén az Európa mögött lévő kétezer esztendő törvényeivel és adottságaival. Térképek és avult elméletek fölé hajolva új államokat létesítettek, figyelmen kívül hagyván az Európa népei között két évezred alatt kialakult egyensúlyi helyzetet. *A történelmi múlt, geopolitikai, kulturális és gazdasági adottságok, stratégiai követelmények szintézisén nyugvó államegység eszméjét alávetették a népi önrendelkezés elvének, amely a faji szempontok messzemenő érvényesítésére adott lehetőséget, elismerve ezzel az első világháborút kirobbantó pánszlávizmus törekvéseinek jogosságát.*

Országokat szabdaltak szét és a győztesek piros ceruzájával új határokat vontak a türelmes papírra. A Párizs környéki békediktátumok után Európa „rendezése” olyan fényesen sikerült, hogy a kontinens összes népességének egyhetede, mint kisebbségi népelem élte tovább sok helyen gyötrelmes életét. Minden bajnak, vészterhes nyomorúságnak eredetét a békediktátumokban és a bennük megszemélyesülő igazságtalanságban, büntető szándékokban kell keresnünk. A népek önrendelkezési joga wilsoni megfogalmazásban: *„minden népnek joga van saját sorsa felett rendelkezni”* egyszerű, világos elv, de a gyakorlatban igazság teremtésére képtelen ötletnek bizonyult.

Az önrendelkezési jog bármilyen hangzatos legyen is, államalkotó országrészek sorsát meghatározó elvnek el nem fogadható. Ez az „élet” akárhány területen legfeljebb „létezés” volt. Magyarország a Kárpátok ezerötszáz kilométeres körbástyáján belül olyan vízrendszert alkot a Duna és Tisza vízhálózatával, amely mint egy öntözőkanna rózsája ontja vizét mindenfelé és oly összefüggő, hogy azt az egész megbontása nélkül másfelé vinni nem lehet. Amikor a győztes hatalmak az utódállamokat megalkották, mechanikus és történelmietlen módon alkalmazták a pusztán anyanyelven alapuló nemzetiségi elvet oly területekre, amelyek történelmi életfeltételeivel ez az egyoldalúság nem fért össze. Részletesen kimutathatjuk, külföldiek véleménye alapján is, hogy Magyarország földrajzi, gazdasági, politikai és történelmi egység, amely meg nem bontható. (Botos László: Út a trianoni békeparancshoz.) Fontos érvként támasztja alá álláspontunkat az is – 1902-es adatok alapján –, hogy Magyarországon 3784 egy nyelvű, 4391 kétnyelvű, 3248 háromnyelvű, 1073 négynyelvű, 167 ötnyelvű, 21 hatnyelvű és 2 hétnyelvű község volt. Hogyan lehetne ilyen körülmények között nemzeti területeket kialakítani? Hogyan lehet erre még csak gondolni is egy olyan országban, ahol ennyi faj él egymás mellett, kibogozhatatlanul összekuszálva? (Vincety Charles: Les Nationalities en Hongrie, 215. old.)

A népakarat kinyilvánításának egyetlen elfogadható formája a titkos szavazás. A Kárpát-medence Trianonban történt feldarabolását csak abban az esetben lehetne az önrendelkezési jog figyelembe vételével végzett cselekménynek tekinteni, ha a terület lakossága akaratát népszavazás útján nyilváníthatta volna. Ez azonban nem történt meg. A magyar küldöttségnek erre vonatkozó kérését a döntő hatalmak kereken elutasították. Egyedül Sopron városával tettek kivételt, ahol elrendelték a népszavazást, melyen a lakosság többsége a magyar államkeretekben való megmaradás mellett döntött.

A népi önrendelkezési jog elvének legfeljebb annyi köze volt a Kárpát-medence feldarabolásához, hogy azt ezen a címen hajtották végre, de egyébként a végrehajtás során semmibe sem vették. A „békerendezés” homlokegyenest ellentétben állott az alapvető erkölcsi elvekkel és a meghirdetett háborús célokban kifejeződő nemzetközi jogfelfogással. A szabadkőműves elképzelések büntető ökle ott tombolt a legféktelenebbül, ahol a nyugati civilizáció védelmét leginkább erősíteni kellett volna. Delattre Pierre francia történész mondta a Magyar Tudományos Akadémia ülésén: *„Magyarország négyszáz éven át vérzett a kereszténységért. Angliának, Franciaországnak és Magyarországnak a középkorban egyenlő számú lakosa volt. Ellenben azért van ma (1931-ben) Angliának negyvennégymillió, Franciaországnak negyvenmillió és Magyarországnak csak kilencmillió lakosa, mert Magyarország lakossága az alatt pusztult el, mialatt, védve a civilizációt, a műveltséget, testével fogta fel az európai kereszténységet s a nyugati kultúrát fenyegető török uralmat. Négymillió lakossága lecsökkent kétmillióra. Akkor azután jöttek az elnéptelenedett, a harcok folytán lakatlanná vált területekre,* ▶

▶ *nagy tömegben, a szerbek, németek és más idegen népek s ezért került az ország idegen befolyás alá."*

A XVII. és XVIII. század fordulóján Magyarország, a Kárpát-medencének jól kiegyensúlyozott és egyensúlyozó hatalma helyett most hatalmas vérveszteségétől alélt, elnéptelenedett, elszegényedett ország áll előttünk, amely ha jogilag nem is, de gyakorlatilag mindenesetre a Habsburg Birodalom alkotó része. A török elleni harcokkal legyengült magyarsággal szemben a többi nemzetiségek éppen a bécsi udvar politikája következtében számban erősödtek és politikai befolyásuk is megnövekedett.

A Habsburg-politika volt az, amely a magyarság és a nemzetiségek között elhintette a viszály magvait, támogatta a nemzetiségek körében felbukkanó újabb politikai áramlatokat, amelyek a magyar állam kereteit szétfeszíteni igyekeztek. A Habsburg-politika a magyarok függetlenségét, történeti hivatástudatát akarta megtörni. Ez a törekvés olyan erőket szabadított fel, amelyek magát a Monarchiát is szétrepesztették. *Amikor az 1848/49-es magyar szabadságharcot orosz segítséggel leverték, beoltották a Monarchia szervezetébe a halálos betegség csíráit, most már nem Bécs, de Szentpétervár volt a magyar állam és a monarchia kereteit szétfeszítő szláv nemzeti törekvések Mekkája.* A centrifugális erőket hatásukban már nem lehetett feltartóztatni és amikor ezek felülkerekedtek az első világháború végén, nemcsak a magyarságnak, de a németség közép-európai pozícióját is meggyengítették.

A Habsburg-politika volt a német egység megvalósulásának egyik fő akadálya is. Amit évszázados hibái és mulasztásai vétettek, azt csak a németségnek és magyarságnak a kommunizmus elleni küzdelmükben, egymásra találásában és együttes felemelkedése tudta a második világháború utolsó éveiben helyrehozni. *Amit a Habsburgok soha sem tudtak, vagy nem akartak meglátni, azt a nemzetiszocialista Németország dunavölgyi politikájának egyik alaptételévé vált, hogy ebben a térségben egészséges egyensúlyt csak a magyar államalkotó és államszervező erő tud megalapozni, és hogy ez a magyar államalkotó tevékenység lényegesen elősegíti a német politikát, valamint a német-olasz szövetség európai rendező politikáját is.*

A győztesek piros ceruzája szabta le Németországról a danzigi korridor mögötti Kelet-Poroszországot, hogy tengerhez juttassák a győztesek táborához tartozó Lengyelországot. A lengyeleknek szükségük volt a tengerre. Párizsban olyan megoldást választottak a győztesek, ami a legrosszabb volt az összes lehetőségek között és egy újabb háború lehetőségeit hordozta magában. *A hitlerizmus bölcsője nem a müncheni barna házban, hanem a párizsi békediktátumokban használt piros ceruzákban ringott.* Ha a franciák hosszú öt évtizeden át a revans gondolatával tekintettek Strassbourg felé, akkor nem lehet rossz néven venni a németektől, hogy ugyanilyen gondolatokkal tekintettek a korridor keleti oldalán fekvő Kelet-Németország felé. Az eredmény a második világháború és annak az egész világra kiterjedő következményei voltak.

A Kárpátok medencéjének fejlődése nem különíthető el az egész térszerűen összefüggő közép-európai terület történeti sorsától. A történelem kétségtelen tanulságai alapján megállapítható, hogy a magyarság államalkotó szerepének megerősödése mindenkor egész Közép-Európára a biztonság és szilárdság tényezője volt. Ha a külső erők sikeresen támadták a magyar államot és be tudtak törni a Kárpátok medencéjébe, ez a tény veszélyt és bizonytalanságot jelentett egész Közép-Európára.

Trianon igazságtalan volt Magyarországhoz és a győztesek határozata, amivel 3 millió magyart az utódállamokba kebeleztek be, a magyar nemzet döbbenetes szétforgácsolását jelentette. *Szalay Jeromos* történész a következőket írja az „Igazságok Közép-Európa körül" című nagy művében: *„Az első világháborúban az emberiségnek az a fele, amely propagandájában a nagy emberbaráti és erkölcsi jelszavakat hangoztatta, az emberiség másik felén eddig ismeretlen, döntő győzelmet aratott. Azonban sohasem rendezték el az emberiség sorsát akkora képmutatással és könnyelműséggel, mint 1919-1920-ban. A helyzet urai lábbal tiporták a józan ész legelemibb szabályait, hogy a jogról és méltányosságról ne is beszéljünk."*

Ha végigtekintünk a Kárpátok medencéjének történetén, attól az időponttól kezdve, amikor attilai örökségünkben a magyarság honvisszafoglalásával megalapítja a maga államát, három olyan hatóerőt különböztethetünk meg, amelyek e terület sorsának alakulását meghatározták. Az első volt a magyarságnak az a törekvése, hogy itt, a Duna-medencének Kárpátok övezte részén egységes, önálló nyugat-európai típusú keresztény államot alapítson és tartson fent. Nem árulta el Keletet Nyugat kedvéért, hanem óriási szellemi felsőbbséggel összehangolta a magyarság halhatatlan hagyományait a keresztény Európával. A második a nyugat-európai kultúrkörön kívül eső hatalmaknak meg-megújuló kísérlete, hogy a magyarság hatalmát megdöntsék és a Duna völgyén át betörjenek Európa szívébe. A harmadik törekvés pedig a magyarsággal együtt, vagy vele szomszédságban élő egyes délkelet-európai népek körében megjelent irányzat, amelynek célja a magyar állam felülről való megbontásának, területének az egyes nemzetiségek között való felosztása volt.

Magyarország vállalta a védőbástya szerepét. A megvédett Nyugat aztán azzal rótta le irántunk a hálaját, hogy országunkat lefaragta, hatalmas területeit szomszédainak adta azzal az indoklással, hogy ott nem élnek magyarok – legalábbis nem elegendő számban. Hogy azért nincsen e területeken elegendő magyar, mert népünk éppen a Nyugat vélt védelmében óriási mértékben kipusztult, az Nyugatot nem érdekelte.

Egy évezred tanulsága azt bizonyítja, hogy a magyar nemzet Nyugatért hozott áldozatát soha nem értékelik, figyelembe sem veszik, s így népünk saját áldozatvállalásának lesz az áldozata. *„Nekünk arra kell törekednünk, hogy Közép-Kelet-Európa nemzeti államokra legyen felosztva"* – közli a Párizs környéki béketárgyalásokra kiküldött *H. J. Mackinder* angol megbízott, amely megtestesítette a „divide et impera" alapelvét. S ennek jegyében háborodik fel a trianoni igazságtalanság fölött minden lelkiismeretes és tisztán látó európai, mint *Kinley R.*, a legnagyobb szellemek egyike, aki felháborodva fakad ki s erősen megbélyegzi a felelősöket, mondván: *„Magyarország feldarabolása nonszensz. A rablást szentesíteni nem lehet."*

Egy későbbi angol történelemszemlélet valószínűleg más mértékkel méri majd annak a háborús bűnös Churchillnek működését, akinek elavult németellenes politikája az egykori Nagy-Britanniából a válságok sorozatával küzdő mai Angliát hozta létre.

A második világháború győztes hatalmainak már alkalmuk nyílt az első békediktátumban elkövetett hibák jóvátételére. De nem tudták az alkalmat megragadni. A Nyugatot képviselő államférfiak politikai rövidlátása még a trianoni békeszerződést létrehozó államférfiak politikai dilettantizmusát is túlszárnyalta. A magyar békeszerződés tervezetét a szovjet kormány készítette elő, ennélfogva minden vonatkozásában büntető jellegű volt a „felszabadított" Magyarországgal szemben. Hazánkat a hitleri Németország többi szövetségesénél is sokkal súlyosabban büntette.

A győztesek a második békekötés alkalmával is cinikusan megszegték azokat az elveket, amelyeket az atlanti paktumban, az Egyesült Nemzetek Nyilatkozatában fektettek le, mint a jövő nemzetközi rendezés alapjait. Az egyetlen különbség az volt, hogy most nem Franciaország, hanem a Szovjetunió erőszakolta rá hatalmi érdekeit győztes szövetségeseire. Az Európa szívéig előrehatolt kommunista hatalom magának igényelte a Kárpátokon belüli medence politikai rendezésének kizárólagos jogát, amit a nyugati győztesek át is engedtek neki. *Szinte szóról szóra megismételték az első trianoni békediktátum döntéseit.* A politikai határokkal felszabdalt Kárpát-medence elvesztette a Nyugatot védő jelentőségét. *A szovjet bolsevizmus Teherán-Jalta kisajátított jogán odáig jutott előre Európa* testén, ahol Nyugat már az első Trianonban és Saint Germain-ban elárulta önmagát. A XIII. századtól a védőbástyájaként való őrtállás Európa szívében átérzett, átélt, írásban is megfogalmazott hivatástudata volt a magyarságnak. E múltunkra mindig büszkék lehetünk. A kérdés csupán az, hogy a magyarság szempontjából reális, ésszerű-e ennek a hivatástudatnak a folytatása az épülő Európai Közösségben, avagy az elmúlt évszázadok tapasztalatain okulva, Európa jelenlegi helyzetéhez igazodva, újra kell fogalmaznunk, és a magyarság európai szerepét másutt kell keresnünk.

Érdemes volt-e Európa áldozati báránya lenni és egy rosszul fizetett zsoldos nép szerepét betölteni? Miért volt fontosabb nekünk a tőlünk nyugatabbra élő népek kultúrája, fejlődése, békéje a sajátunknál? Nem tételezzük fel, hogy népünkben is van annyi tehetség, erő, mint a nyugati népekben, hogy mi is képesek vagyunk olyan kultúrát teremteni, mint ők?

A magyarságnak nem lehet fontosabb a nyugati templomok fennállása a saját templomaink megmaradásánál! Lesújtottságunkban, trianoni feldarabolásunkban fel kell eszmélnie a magyar léleknek őstörténelmünk kibontakozásának felemelő tudatára, amely a kulturált népek legelejére helyezi a magyart. A magyarságnak újra kell értékelnie európai hivatástudatát, ha az elkövetkezendő egy-két évszázad folyamán nem akar eltűnni Európa térképéről. Ez az újonnan kialakítandó hivatás évezredes örökségünkben nem lehet más, mint *visszatérés az Árpádok politikájához:* a magyarság saját békéjének és saját biztonságának védelme. Ezt a hivatástudatot kell továbbfejlesztenünk, megerősítenünk és a békediktátumokban megalázott nemzetünk lelkébe beleiktatnunk. Erős magyarság remélheti csak, hogy népi erői megmaradnak, felerősödnek és nem pusztítja el a sors zivatarja. Az új Magyarország, amely szemünk előtt lebeg, visszanyerheti helyét attilai örökségünkben, a Kárpát-medence egyenrangú népei között.

Finta István

MINDENT VISSZA!

Tovább! Tovább! A Tátra, Fátra vár,
Észak felé száll a turulmadár:
Vár a Kriványka, úgy hív a Szitnya,
Harsog a fenyves: Előre szittya!
Mindent vissza!

Ott a határod a Tátra felett,
Ősi baráttal foghatsz ott kezet.
Nem lehet határ a Vág, a Zsitva,
Míg rablánc csörög, előre szittya!
Mindent vissza!

Ősi hazádon ne törj új sebet,
Mert ma a célod csakis egy lehet:
Uzsok lejtőjén apáid sírja,
Az az ős határ, – Előre szittya!
Mindent vissza!

Tovább! Tovább! Az idő szalad,
Tettek kellenek, nem zengő szavak!
Vár a Felvidék, vár Pozsony, Nyitra:
Meg nem állhatunk, – előre szittya!
Mindent vissza!

Míg magyar jajt hoz onnan át a szél,
Míg Felvidék csak bennünk remél,
Míg Bazin borát vad zsebrák issza,
Nem pihenhetünk, – előre szittya!
Mindent vissza!

Körmöc aranya, Mármaros sója,
Vár Felvidék minden lakója.
Markod ősapád kardját szorítja,
Trombita harsog, – előre szittya!
Mindent vissza!

Branyiszkó ormán zúg a rengeteg,
Úgy törj előre, mint a fergeteg!
Ha kell, az ősföld vérünket issza,
De meg nem állunk, – előre szittya!
Mindent vissza!

Ne várj te másra, senki fiára,
Haladj az ősök útjain járva:
Csak önmagadban s Istenben bízva
Hajrá a célig, – előre szittya!
Mindent vissza!

Kisbárkány, 1938. november 7.

Kerecseny János

A négy szobor

Nyugat

Mégy szobor áll némán a „Szabadság terén”,
Mint fonák ellentét rabságunk éjjelén.
Négy szobor, szomorú, mesteri kőremek
És e holt anyagtól Európa remeg,
Mert súgja szellemük, harsogja hangtalan:
A parancs-szerződés rút, igazságtalan!
S akár csak kegyetlen, félelmes vádirat,
A művelt Nyugatra röppentenek tűznyilat…

Négy égtáj fájdalmas, bús ábrázolója,
Elvakult gyűlölet jelképes bitója,
Sötét tudatlanság személyesítője,
„Jaj a legyőzöttnek!” – gyászos hirdetője,
A vak bosszúállás kőbevésett mása,
A szent Igazságnak a megcsúfolása.
S hol buta fajankók hamis törvényt fonnak,
Örök gyalázata a frank Trianonnak!

Az „Észak” hirdeti ősi Felvidékünk
Ezer évig volt az a birtokunk nékünk.
Véren, vason vette a honszerző Árpád,
Török hódító sem érte el a Tátrát.
Nem tudta leigázni sok kegyetlen ellen,
Futott a muszka is onnan bevert fejjel.
Épp oly’ szerves része a Magyar Hazának,
Mint testnek a vese, vagy gyökere fának…

Észak

Hunyadi vaskarját mutatja „Dél”, ott
Nándorfehérvári csillagunk is ég ott,
Ragyogva szikrázik – ismerik is bárhol –
És égi fényével Nyugat felé vádol…
Mert Hunyadi nélkül – rég elcsépelt nóta –
Ozmán iga alatt nyögne Európa.
S a mekkai mosé bronz kapuit nyitnák,
Jézus Urunk helyett, Allahot tanítnák…

Láncravert Nemzetem! Örök dicsőséged,
Hogy ezredéven át a kereszténységet
Magyari ős kar hős acélja védte!
S hálátlanul fizet Nyugat mégis érte…
Ama iszlám Félhold, mint halat a cápa
Rég elnyelte volna. És ma még a pápa
Sem emel szót értünk? Az is hallgat gyáván?
Vagy alszik az isten a mennybéli ágyán?

De Nyugatra vádol szintén a zord „Kelet”,
Bátor, büszke szeme az ég felé mered,
Nagy Bátori István lelke lobog benne,
Fenyeget az arcán búsult honszerelme,
Épp úgy, mint Grodnónál, hol csont s halál áron
Nagy, véres diadalt aratott a cáron,
Meggátolva ezzel a terjeszkedését,
Hálátlan Nyugatra tervelt betörését…

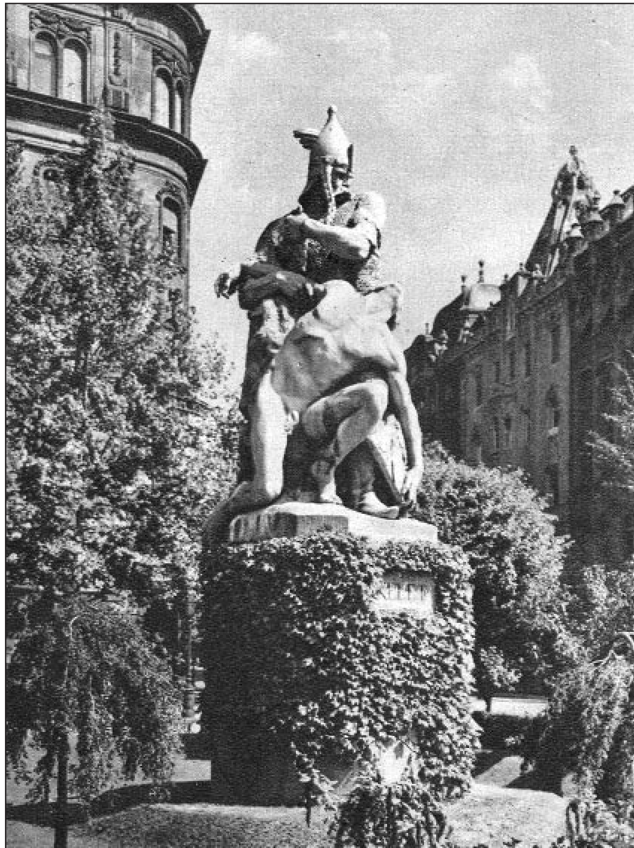
…S most „Nyugat” szobrára fordul tekintetem,
Mint izzó lángszóró, a tüzet úgy vetem,
Mint az Etna torkán a zuhatag láva,
Kirobban haragom. S ajkam átkot hányva,
Megvetést, lenézést, gyűlöletet okád –
Álnok Ausztria hőstettét mutatja,
Aki a haldokló szomszédot kutatja.

És pimasz kajánul, mint útszéli zsivány,
Kihasítja földjét, akárcsak az Iván…
Ilyen aljasságot emberevő sem tett –
Az is megbecsülte bátor fegyvertársát,
Nem rabolta tőle a földjét vagy mását.
Óh, ez nem Arad volt, sem nem Tizenhárom!
Őt is igázza most épp úgy szolga-járom.

Mint a vele vérzett régi szövetségest,
A szótartó magyart, a hozzá hűségest…
Mentséget keresni bűnére? Botorság.
Házasodni akar ismét a bölcs ország…
Nála hitványabbak csak azok, kik állták
A hullarablását és azt honorálták.
Ők a főbűnösök, mert álnokul csűrtek,
Tudatlan pojácát, kik Párizsban ültek.

És röhögve nyújtva piszkos, szőrös mancsot,
Ránk erőszakolták a békeparancsot.
Másfélezer éves népünk ősi földjét
Darabokra vágták. Létrehozva szörnyét
Élettelen, csonka és nyomorék testnek…
Jelkép e négy szobor, Gyászos Magyar Estnek,
Hangtalan nagy vádja, szent tiltakozása,
Hogy gaztett volt Hazánk rút megcsonkítása.

..Trianon bakói ám kárba vitáznak –
Moszkva egén már vad villámok cikáznak,
A „hű szövetséges” nem sokáig vár még,
Európa fölött megjelent – az Árnyék…
De vörös palástja alatt hóhér-zeke.
Nagy Péter cár titkos, vak végrendelete,
Minden oroszoknak parancs, szabály, törvény –
Gőgös Nyugat alatt morajlik vad örvény…

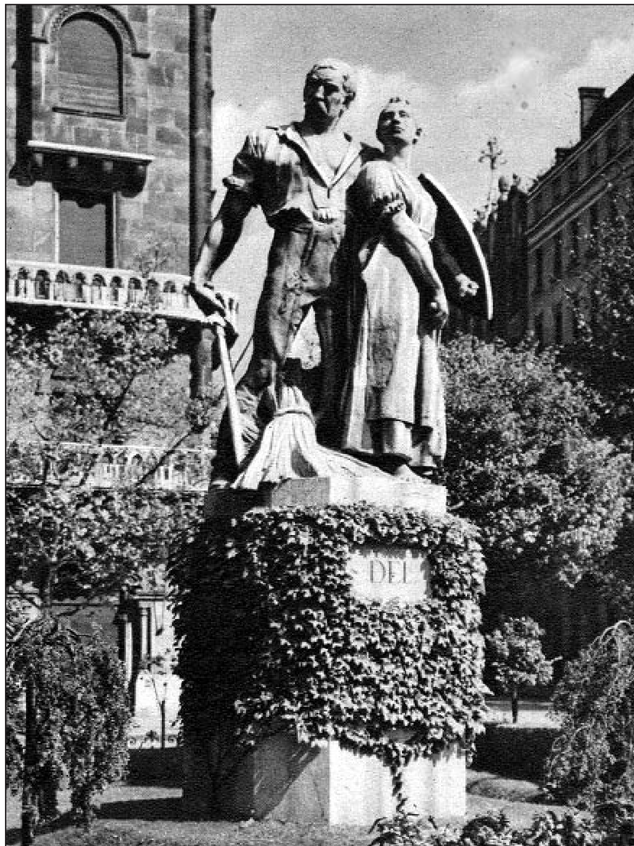

Kelet

Megjósolom innen ihletett-merészen,
Trianon csakhamar majd bumeráng lészen.
Mindent, amit osztott gyűlöletes kézzel,
Visszaszáll majd rája, mint ránk eme Éjjel…
Feltámadnak sorban gyarmatok, rabnépek,
Láncokat szaggatnak, vasperecet tépnek,
Jogot követelnek és apáik földjét
S Nyugatra zúdítják a borzalmak szörnyét…

Lángba borul a Föld valamennyi sarkán,
Mennydörög s villámlik bíborvörös tarkán,
Morajlik, rázódik, mint tűzhányó gyomra
És a földrablókat – ítéletre vonja.
Szörnyű ítéletre! Mondani sem kések.
Beteljesednek a János Jelenések!
Csak az Atyaisten tudna olyat vetni!
S hálátlan Nyugatot el fogja temetni…

Hiába gátolja Nyugat szép erénye,
Ez a Történelem örök vastörvénye!
E négy szobor is ezt hirdeti ím, itten
Segítsd meg a magyart kegyelmes, nagy Isten!

Dél

Dobszay Károly

VEZÉRRE VÁRVA

Lezajlottak áprilisban a legújabb országgyűlési választások. Az eredmény mindenki előtt ismert: marad minden a régiben és az ún. nemzeti oldalnak újra négy év áll rendelkezésére, hogy okuljon a saját hibáiból.

Erről persze senki sem akar hallani és helyette bűnbakkeresés folyik úton-útfélen. Csalás, összeesküvés, üldözés és egyéb hangzatos szavak röpködnek naponta az őszinte válaszra váró nemzeti tábor felé. Saját hibákról egyetlen illetékes sem ejt egy szót sem. Pedig volt bőven.

Az első és legnagyobb hiba, hogy a tömegek elhitték: Magyarországon ma a FIDESZ képviseli a nemzeti gondolkodást. Az a FIDESZ és vezérkara, amelynek 1998 és 2002 között kormánypozícióban pontosan négy éve volt arra, hogy bebizonyítsa a nemzethez való őszinte kötődését és végrehajtsa a mindmáig elszabotált rendszerváltást, hogy végre megtisztítsa a magyarság legnagyobb ellenségének számító liberális útonállóktól a médiát, amely ma már tudvalevőleg választásokat eldöntő tényező, és főleg rájöjjön arra, hogy a nemzeti eszméket csak zászlólengetéssel és koronaszállítással nem lehet sikerre vinni. Ehhez napjainkban – ugyanúgy, mint a múltban – egy jó adag szociális érzékenységre is szükség lenne, különben az ország javát kitevő szegényebb és tájékozatlanabb réteg az idők végeztéig a baloldali jelmezben tetszelgő gazemberekre adja szavazatát, mert tőlük reméli sorsa jobbrafordulását.

Az egyetlen maradandó, amit az egykori Fidesz-kormány adott a magyarságnak, az a Pokornyi Zoltán nevével fémjelzett „holocaust-nap" kötelező bevezetése a magyar iskolákban. Ez már valóban egyedülálló teljesítmény volt, mivel ilyesmire még az önmarcangoló, önkínzó németek sem vetemedtek.

A második komoly tévedés és hazugság, hogy a jelenlegi két legnagyobb párt közül az egyik baloldali, a másik pedig jobboldali. Attól, hogy ők így aposztrofálják magukat, még nagyon messze vannak ennek a két meghatározásnak a valódi értelmétől. A valóságban az egyik tizenkilenc, a másik pedig egy híján húsz.

Magyarországon semmi sem az, aminek látszik.

A hazai baloldal irányítói nem mások, mint a volt kommunista diktatúra haszonélvezőiből lopásokkal, csalásokkal és gazemberséggel pillanatok alatt dúsgazdaggá vált újkapitalista réteg, amely csak a nép megtévesztésére szajkózza továbbra is a hangzatos szocialista jelszavakat. Valójában a globális világhülyítés, világelnyomás és világkizsákmányolás totális kiszolgálója.

A hazai konzervatív jobboldalt és a nemzeti eszmét megtestesítő FIDESZ pedig nem is olyan régen még az SZDSZ (vajh kik ők és hol van hazájuk?) kistestvéreként indult, és mára a tömeggyilkos Sharon nevével fémjelzett izraeli Likud testvérpártjának határozza meg magát. Jó éjszakát, Magyarország!

A legfőbb probléma, hogy nincs ma Magyarországon nemzeti elkötelezettségű értelmiség, amely nélkül elképzelhetetlen a nemzeti újjászületés. Egy valódi értelmiség minden időkben az ország vezetőit adta, alkotott és kitermelte magából a szükséges katarzisokkal a nemzeti fellendülést. Ha egy országban – mint a jelenlegi Magyarországon is – a lakosság nagy része szellemi és erkölcsi züllésben találtatik, akkor ez azt jelenti, hogy annak az országnak az értelmisége is züllött. Ez az értelmiség nem vezet és nem alkot, hanem helyezkedik. Méghozzá oda, ahonnan valamit remél. Esetünkben a két nagy párt mögé. Mert ugye valamiből csak élni kell. Ahogy manapság erkölcsileg züllött megélhetési politikusok fémjelzik a politikát mindkét oldalon, ugyanúgy erkölcsileg züllött megélhetési értelmiség jellemzi a közéletet, amelynek csak egyetlen gondja van, hogy hol kaphat valami zsíros állást, nem pedig az, hogy mit lehetne tenni a magyarság felemelése érdekében.

Mert mivel büszkélkedhet ez az értelmiség az utóbbi tizenhat évben? Hol vannak a nemzeti sorskérdéseket, a legújabbkori történelmünket feldolgozó regények, filmek, zeneművek? Hol vannak olyan maradandó alkotások, amelyek utat mutatnak és amelyeket majdan az iskolákban fognak tanítani, hacsak nem Kertész Imre Sorstalanságára gondolunk?

A valódi nemzeti irodalom ma a föld alá – s ezzel az ismeretlenségbe – kényszerül, a megalkuvást nem ismerő szerzőket különböző jelzőkkel szalonképtelenné, a demokrácia ellenségeivé bélyegzik és a társadalom perifériájára szorítják. S mindezt az ún. Fidesz-hívő álértelmiség hathatós támogatásával.

A választások után ennek a magát nemzetinek meghatározó álértelmiségnek nevében egy nyilatkozat látott napvilágot, amely így kezdődik:

„Mi, ennek a nyilatkozatnak a megfogalmazói kijelentjük, Orbán Viktort a XX–XXI. század Európa-szerte legkiemelkedőbb politikusának tartjuk, aki a magyar nemzet érdekében eddig is sokat tett, s minden bizonnyal tesz is a jövőben. Ehhez nem fér kétség."

Mert mit tett a „nemzeti" Orbán Viktor? Konstruktív ellenzékiként ugyanúgy helyeselte és szorgalmazta az ország beterelését az Európai Unióba, mint a szerinte nemzetellenes MSZP-SZDSZ kormány, és ezzel végleg kiszolgáltatottá tett bennünket a gátlástalan pénzvilág kénye-kedvének. Vagy talán ellene volt annak, hogy magyar katonákat küldjünk Irakba, ahol a legújabbkori történelem legértelmetlenebb és leghazugabb háborúja folyik, kimondottan cionista érdekek szolgálatában? De az elszakított országrészeink sorsáért aggódó FIDESZ-Titán ép ésszel fel nem fogható módon szintén Románia uniós tagságának támogatása mellett szavazott, anélkül, hogy ezért cserébe az ottani magyarság sorsának legalább csekély javulását kérte volna. Ehhez szintén nem fér kétség.

De ahhoz sem fér kétség, hogy ezen nyilatkozat aláírói nem csak a magyar vagy európai történelmet nem ismerik, hanem valószínűleg komoly orvosi kezelésre szorulnak.

Olvasva a fenti nyilatkozatot, kijelenthetjük, hogy a nyilatkozat aláíróit a XX–XXI. század Európa-szerte legkiemelkedőbb idiótáinak tartjuk, akik a magyar nemzet érdekében eddig sem tettek semmit, s minden bizonnyal ez a jövőben is így marad.

Hogy ezzel az értelmiséggel miképpen lesz itt magyar újjászületés, azt csak a magasságos jó Isten tudja – vagy még ő sem.

Itt már csak egy csoda segíthet.

Váltsunk kormányt, váltsunk ellenzéket! – de kivel? Ehhez egy jól megszervezett valódi jobboldalra és egy nemzeti elkötelezettségű értelmiségre lenne szükség, de ilyet az ember jelenleg még nagyítóval sem talál a mai Magyarországon. Amíg a radikális jobboldalon egymást marják, a magyar és az európai történelmet a zsidó könyvekből tanulják, a zsidókkal kórusban gyalázzák Szálasi Ferencet és mindazokat, akik életüket áldozták azért, hogy elkerülje a nemzet az elmúlt hatvan év és a jelenlegi zsidó uralmat, nem lesz semmi változás, addig ne is reménykedjünk semmiben.

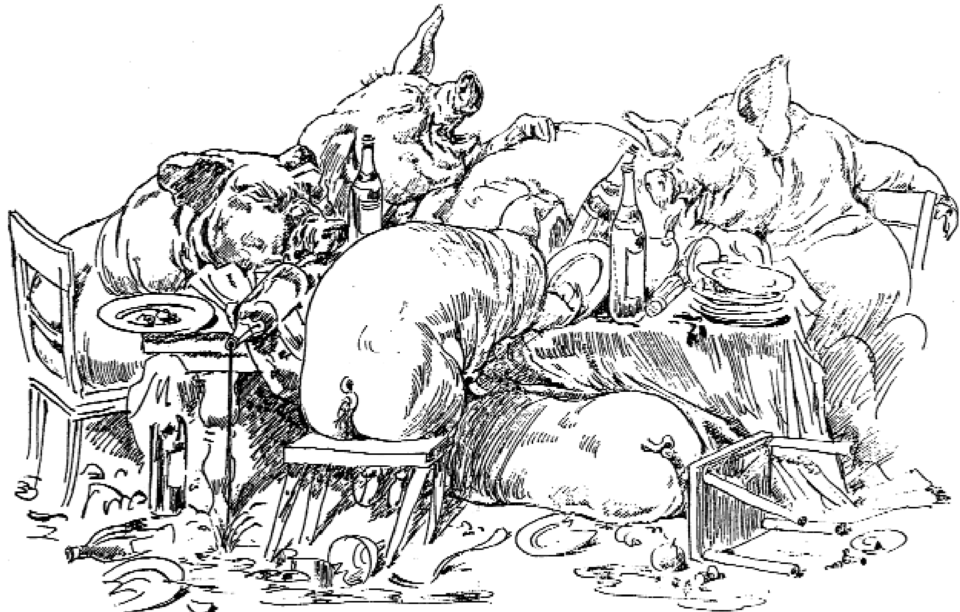
Az egyetlen, amit tehetünk, hogy a toll fegyverével tovább harcolunk, mert a **világcsalás korában a független, önálló gondolkozás és az igazság keresése már magában forradalmi tett**. És rendületlenül hiszünk benne, hogy a semmiből mégis jön – mert jönnie kell – egy valódi, hiteles és karizmatikus vezéregyéniség, aki újra összefogja és végre jó irányba vezeti ezt a jelenlegi összezavarodott csordát.

Talán újabb négy év kőkemény nemzetellenes tobzódás elhozza a várva várt csodát és elég lesz ahhoz, hogy a vakok újra lássanak, a süketek újra halljanak és hogy a magyarság végre valahára felébredjen.

Adja a Magyarok Istene!

VÁLASZTÁSOK UTÁN

HURRÁ, MÁR MEGINT MI GYŐZTÜNK!

Alföldi Géza

A VEZÉR!

Vezér? Van itt, aki annak nevezi magát, annyi,
mint nyári melegben öreg istállókban a légy.
Donganak, mint éber darazsak,
hirdetnek új hitet, mint megszállt táltosok,
mutatnak új utat, mint útszéli jel...
…van, aki mindent örömmel elszível,
van itt megszállott, van itt kótyagos,
van, aki reggeltől estig ordít, beszél,
csak éppen nem ő a: Vezér!

Mert a vezért imádni kell,
s nem, nem az a vezér, akit önmaga emel
százak és ezrek fölé úrnak,
akit hólyaggá minden reggel újra fújnak,
akiben meglátjuk, a vétket, a tévedéseket,
akinél, úgy érezzük mi is jobban tudnánk
fűzni a szókat, tenni a tettet,
s nem az a vezér, aki hordja a keresztet,
vagy tűri a rúgást, a„népemért"!
...Az Isten küldi a: Vezért!

Jön, honnan, nem kérdi senki,
nem érdekel, múltjában mi van,
még az sem izgat, gyári munkás-e,
iparos-e, vagy paraszt ember!
Csak jön! Talán még furcsán is nézünk,
ahogy először előlép s beszélni kezd,
talán fakó a hangja, az arca bíbor,
s nem sztárok arca, ha kémleli a messzeséget,
de valami mégis odafigyelni késztet!

S ahogy egymáshoz hordja az igéket,
ahogy a mondatokat kiszórja szívvel,
ahogy megremegtet fel-felcsukló hangja,
ahogy lehunyt szemmel is egyre szebbnek látom,
ahogy átragad magával könnyön és csaláson,
ahogy megmutat rútat és szépet,
ahogy valóra váltja tettel a meséket,
ahogy odaáll, küzd és vérzik,
ahogy kezet fog, ha nézik, vagy nem nézik,
ahogy megáll és azt zúgja: utánam!
ahogy gondolkodás nélkül
elindulsz utána, s ha fejjel vezet
a falnak, fejjel a legmagasabb hegynek,
nem keresed, mit és miért akarhat,
csak úgy érzed, nincs más, aki
jobban tudjon bármit, mint ahogy ő tud,
s szentül hiszed beváltja, amit ígér,
s esküdni kezdel rá, mint Istenre, szentre,
nevével ébredsz, nevével alszol este,
nélküle nem látod a jövőt szépnek,
benne látsz Hitet, Hazát, Törvényt,
s úgy érzed, meghalni érte
a legszebb álommal felér!
Akkor, Testvér, tudd meg, Ő a: Vezér!

Ujlaki Miklós

ÍTÉLETET KÉREK!

„Vérgőzös őrült", „Szálasi bandita", „forrófejű lázongó", „zöldinges fenegyerek", „nyilas csürhe", „nácibérenc", „fasiszta tömeggyilkos"...

Keletről és Nyugatról üvöltik felém e nem éppen díszes jelzők tömkelegét. A keleti, vagy „népi demokrácia" és a vele szemben álló nyugati, illetve „polgári demokrácia" magyar, de legtöbbször csak magyarnyelvű hívei, önhatalmúlag kinevezett vezérjelöltjei, ismeretlenségből jött prófétái ültettek a vádlottak padjára. Nyugat és Kelet magyar nyelven cikkező és szónokló ősdemokratái tökéletesen egyetértenek abban, hogy nekem, az úgynevezett „nyilas"-nak pusztulnom kell!

Azt mondják, bűnös vagyok! A világ két tája, földrajzilag, néprajzilag és politikailag ellentétes két véglete felől, a felém zúduló vádak pergőtüzében legyen szabad végre megkérdeznem, hogy miért és miben vagyok bűnös? S ha vétkeztem, legyen szabad elmondanom, hogy mit, miért és hogyan követtem el?

Bűnös voltam-e azért, mert már kurtanadrágos kisdiák koromban is pálcát törtem a latin memoriterek fölött; mert amíg nem tudtam meg, hogy hol és miként veszett el a mi saját ősi kultúránk, hogy mit regéltek regőseink, és hogy Dózsa György parasztjainak hősies megmozdulása miért csak „lázadás"-ként szerepel tankönyveinkben és miért hivatalosan el nem ismert forradalom, addig engem Vergilius füllentései nem érdekeltek?

Bűnös voltam-e azért, mert a félig feudális, de teljesen munkásnyúzó Horthy-rendszer uralma alatt követeltem a fizikai munka megbecsülését, a nagybirtokok nemzetgazdálkodás céljára való igénybevételét és egy olyan földbirtokreformot, amely az ország termelési átlagát fokozni képes? Hogy harcba szálltam ama igazság védelmében, hogy a magyar föld azé legyen, aki azt felelősségteljesen megműveli?

Bűnös voltam-e azért, mert a negyedszázados „úri" Magyarország javakorában a társadalmi válaszfalak, címek és rangok virágzása idején testvéremnek tartottam a dolgozó jobbmódút és a kérgeskezű nincstelent?

Bűnös voltam-e azért, mert felvételemet kértem a Nemzet számára reformprogramot adó és belügyminiszteri engedéllyel működő Hungarista Mozgalomba, illetve annak akkori politikai pártjába: a Nyilaskeresztes Pártba?

Bűnös voltam-e azért, mert az akkori idegen szellemű politikai, gazdasági és társadalmi élettel szemben a keresztény magyarság testvéri összefogását hirdettem?

Bűnös voltam-e azért, mert a Horthy-rendszer uralma alatt dívó gyuladeákos melldöngetés és üres frázisokat puffogtató vigadói nagygyűléseken kívül is követelni mertem a revízióra való komoly felkészülést? Mert előre láttam azt a katasztrófát, ami be fog következni az elszakított területeink visszatérésekor, a lelki és fizikai felkészültség hiánya miatt?

Bűnös voltam-e akkor, amikor megértettem a magyar munkásság vörös káoszba fulladt, reformok után áhítozó tömegeit és testvéremnek szólítottam közöttük azt is, aki a krisztusi szeretet szavaira az öklével felelt?

Bűnös voltam-e azért, mert lakóhelyemen hungarista szervezetet alapítottam, hogy ennek útján hívjam fel polgártársaim figyelmét a magyar nemzeti együvétartozás szükségességére, hogy kultúrát vigyek az egymástól elszigetelten élő tanyai parasztság számára és a magyar ifjúság fizikai dolgozó rétegét elhódítsam a nemzetközi, materialista, Krisztust tagadó, idegenek által létrehozott marxizmus lélekgyilkos tanaitól?

Bűnös voltam-e azért, mert a krisztusi szocializmus magasztos eszményeivel, testvérként közeledtem a vörös métely be taszított, félrevezetett magyar munkásság felé, mert felkerestem a perifériákat, hogy különféle vörös „oroszlánbarlangokban" törtem a keresztény, nemzeti és szociális Magyarország útját – amíg a Katolicizmus papjai csak templomi szószékről agitáltak Krisztus igazsága mellett, a rendszer pedig csendőrszuronyokkal terjesztette nemlétező ideológiáját?

Bűnös voltam-e azért, mert politikával foglalkoztam, mert vallottam, hogy a politika számomra eszmény és a legszentebb felelősségtudat a Nemzettel szemben? Mert vallottam, hogy „Nemzetünk szolgálatában meghalni lehet, de elfáradni soha!"?

Bűnös voltam-e azért, mert forradalmat akartam? Olyan forradalmat, amely a gyászos emlékű őszirózsás „forradalom"-nak csúfolt patkánylázadás helyett alkotó erőkkel történik és nem rombol, hanem épít?

Bűnös voltam-e azért, mert ideális hittel harcoltam elveimért és Darwin tétele helyett a lélek győzelmét hirdettem az anyag fölött? Mert soha nem voltam hajlandó letérni a Szép, a Jó és az Igaz – számomra életcélt jelentő ösvényéről és vallottam, hogy „inkább hős egy pillanatig, mint rabszolga egy életen át"?

Bűnös voltam-e azért, mert nyíltan megvallottam elveimet, agitáltam és dolgoztam céljaink – a Nemzet céljai – érdekében akkor is, amikor a konzervatív nyárspolgárok részéről gúny és megvetés; a rendszer részéről pedig Keresztes-Fischer gumibotja, börtön, internálás, vagy legjobb esetben rendőri felügyelet volt a jutalmam?

Bűnös voltam-e azért, mert az osztálypártok által széttagolt nemzetben a magyar dolgozók összefogását, politikai, gazdasági, társadalmi, nemzeti egységét hirdettem?

Bűnös voltam-e azért, mert a harmincas években röpcédulákkal, falragaszokkal és minden egyéb eszközzel harcoltam a marxizmus ellen és hirdettem – már 1935-ben hirdettem –, hogy a KOMMUNIZMUS RABSZOLGASORS, amikor a ma már velem együtt emigrációban élők jórésze is még eszményt látott benne?

Bűnös voltam-e akkor, amikor – 1943-ban – a hadbavonult hungaristák földjének megmunkálására a hungarista ifjúságot mozgósítottam?

Bűnös voltam-e azért, mert a magyar szellemi élet elposványosodása tetőfokán a magyar népi kultúra ápolását, terjesztését hirdettem?

Bűnös voltam-e azért, mert már akkor követeltem a Hungarista Légió megszervezésére az államhatalom engedélyét, amikor a vörös csorda még Sztálingrádnál volt?

Bűnös voltam-e azért, mert Vezetőmnek vallottam azt az Embert, aki kétszeresen nyerte el az élet halhatatlanságát: felbecsülhetetlen forradalmi szelleme és puritán jelleme alapján; aki értelmét adta ifjúságomnak, aki Nemzetéért büszkén vonult a szegedi Csillagbörtönbe a feudális reakció idején; később a bitófához, a nemzetáruló Nagy Ferencek és kommunista barátaik uralkodása idején; s aki a Péterek, Tamások, Júdások között úgy állott az Antikrisztus felelősségre vonó szervei előtt, mint egykor – Krisztus Pilátus előtt?

Bűnös voltam-e azért, mert fájt nekem a huszonöt éves Horthy-rendszer tengernyi igazságtalansága, a proletár sorba süllyesztett nemzetépítő magyar munkás, az operettfiguraként gúnyolt nemzettartó magyar paraszt, a szolgamódra kezelt nemzetvezető értelmiség és a Nemzet halhatatlanságának záloga: a jövőtlen magyar ifjúság?

Bűnös voltam-e azért, mert a Nemzet totális harcbaállítását követeltem a bolsevizmus ellen és az utolsó lövedékig való harcot, amikor a később Nyugatra szökött „honmentő demokraták" a légvédelmi pincékbe megbújva várták a „felszabadító" Szovjet Hadsereget, ősi Hazánk feldúlóit, asszonyaink meggyalázóit s aljas munkájukkal megbénítani igyekeztek az ellenállást?

Bűnös vagyok-e azért, mert 1945 óta vállalom a hazátlanság minden keserűségét, mert engesztelhetetlen ellensége vagyok a mai magyarországi államrendszernek és minden erőmet ezen rendszer megbuktatására, Hazám felszabadítására összpontosítom?

Bűnös vagyok-e azért, mert ma is büszkén hangoztatom, hogy a Hazámra tört pusztulás előtt – mint hungarista – elsőnek kongattam meg a vészharangot, mert állítom, hogy céljaink helyesek és szükségesek voltak, hogy mai bibliám az „ÚT ÉS CÉL", hogy a bolsevista kollaborációból kiebrudalt nagymesterekkel szövetkezett Horthy-politikusok Nemzeti Bizottmányától függetlenül magam is jogot követeltem Nemzetem jövőjének munkálására, mert nem engedem bemocskolni annak az Embernek az emlékét, aki a huszonöt éven át tartó népámítás után végre tenni is akart valamit Nemzete felemelkedéséért?

Bűnös vagyok-e azért, mert hungarista vagyok? Mert az árulást becstelenségnek, az elvhűséget pedig kötelességnek tartom? Mert a halott Szálasi Ferenccel együtt vallom, hogy „a Nemzethez való tartozás kötelez, éspedig halálig kötelez"? Mert Hiszek az Istenben és Krisztus tanításaiban? Mert vallom, hogy Hazám szabadságáért, Nemzetem függetlenségéért, népem felemelkedéséért éppoly kötelességem külföldön is harcolni, mint bármely más Nemzet öntudatos fiainak? Bűnös vagyok-e azért, mert vallom és hirdetem, hogy világnézetet követni, politikai elvet vallani, politikai Mozgalomhoz tartozni éppen úgy hozzátartozik az emberi kötelességekhez, mint az írás-olvasás tudása?

Bűnös vagyok-e azért, mert mind Hazám földjén, mind pedig külföldön a legmagasabb fokú magyarság táborához: a Hungarista Mozgalomhoz tartozom, mert nem vagyok hajlandó megtagadni sem a Hazámat és Nemzetemet, sem pedig önmagamat?

Bűnös vagyok-e azért, mert vallom, hogy emigrációban élni nem állapot, hanem hivatás?

Az egykori bolsevista kollaboráns: Kovács Imre volt az első, aki – 1947-ben – a 45-ös emigrációt „gyilkos" emigrációnak minősítette. Követői szép számmal akadtak az elmúlt évtizedek alatt, sőt még napjainkban is vannak. Volt idő, amikor az emigráns magyar nyelvű sajtóban divat volt a „nyilas" fogalmat „gyilkos"-nak értékelni.

Valóban megtörtént az 1944-45-ös hungarista ellenállás idején, hogy hungarista harci alakulatok tagjaként, Hazánk ellenségei közül – véres harcok árán – jónéhányat a pokol fenekére küldtünk. Támadókkal szemben mindenkinek joga van védekezni. Harcunkat az 1956. október 23-án kitört magyar nemzeti forradalom mindenben igazolta.

Mindazonáltal büszke vagyok rá, hogy van otthon is és külföldön is egy-egy politikai csoportosulás, amely hol őrültnek, hol gazembernek tart; amely politikai csoportosulásnak a dicsérete a legnagyobb szégyen lenne számomra.

Ezek banditizmussal, nemzetgyilkossággal vádolnak és én nem fellebbezem. Az igazság felderítésére a történelem hivatott és a történelem egyszer ítélni fog!

Zas Lóránt

UGYANAZOK

Ugyanazok mondanak nemet,
akik már igent mondtak.
Ugyanazoknak a verseit szavalják,
akiknek a verseire masíroztak.
Ugyanazokat tapsolják,
akik kaptak egy díjat.
Ugyanazok a fejfedők,
ugyanazok a derék-szíjak.
Ugyanazok emelnek szobrot,
akik már szobrot loptak.
Ugyanazok a fák és ugyanazok az
éjszakák és ugyanazok a halottak.
Ugyanazok az orgiák,
és ugyanazok dalolnak.
Hihetsz te ugyanazoknak?

AZ IRÁNI ELNÖK, DR. AHMADINEDZSÁD LEVELE GEORGE W. BUSH-HOZ

A könyörületes, irgalmas Isten nevében

Mr. George Bush,
Az Amerikai Egyesült Államok Elnöke

Egy ideje azon gondolkodom, hogy miképpen igazolhatók azok a tagadhatatlan ellentmondások, amelyek fennállnak a nemzetközi színtéren – amelyek állandóan vita tárgyát képezik, különösen a politikai fórumokon és az egyetemi hallgatók között. Számos kérdés marad válaszolatlanul. Ezek késztettek néhány ellentmondás és kérdés megvitatására, remélve, hogy ez alkalmat adhat a jóvátételükre.

Lehet-e valaki Jézus Krisztusnak, Isten nagy Hírnökének követője, aki elkötelezettséget érez az emberi jogok tisztelete, valamint a jelenlegi liberalizmus mint civilizációs modell iránt, ellenzi a *nukleáris és tömegpusztító fegyverek elterjedését*, megtéve jelszavának a *„terror elleni háborút”*, és végül egy egyesített nemzetközi közösség létesítésén munkálkodik – egy olyan közösség létrehozásán, amelyet egy napon Krisztus és a Föld erényes emberei fognak kormányozni, de aki ugyanakkor országokat megtámadott. Elpusztított életeket, népek jó hírnevét és tulajdonát, a halvány gyanú miatt, hogy néhány bűnöző jelen van például egy faluban, városban vagy egy karavánban, lángba borította a teljes falut, várost vagy karavánt.

Vagy annak lehetősége miatt, hogy tömegpusztító fegyverek vannak egy országban, megszállta azt, körülbelül százezer embert meggyilkolt, vízforrásait, földművelését és iparát tönkretette, közel 180 000 idegen katonát küldött területére, a polgárok privát otthonának szentségét megsértette és az országot talán 50 évre visszavetette. És milyen áron? Százbillió dollárokat költött egy ország és bizonyos más országok kincstárából, a fiatal férfiak és nők tízezreit küldte megszálló csapatként az ártás útjára, kiragadva őket családjukból és szeretteik köréből. Kezüket mások vére szennyezte be, és oly sok pszichológiai nyomásnak lettek kitéve, hogy mindennap néhányan öngyilkosságot követnek el, és akik hazatérnek, depresszióban szenvednek, elsorvadnak, mindenfajta betegséggel küszködnek, míg mások elestek, és a holttestüket adták át a családjuknak.

A tömegpusztító fegyverek ürügyén árasztotta el ez a nagy tragédia mind a megszálló, mind a megszállt ország népeit. Később kiderült, hogy eredetileg sem léteztek ott tömegpusztító fegyverek.

Természetesen *Szaddam* gyilkos diktátor volt. De a háborút nem az ő uralmának megdöntéséért folytatták: a háború meghirdetett célja a tömegpusztító fegyverek megtalálása és elpusztítása volt. Szaddam megdöntése további célért történt, de a régió népe örül ennek. Jelzem, *az Iránra kényszerített háború* számos évén át elviselte a Nyugat Szaddámot.

Elnök Úr!

Valószínűleg tudja, hogy tanár vagyok. Tanítványaim azt kérdezik tőlem, hogy ezek a cselekmények hogyan egyeztethetők össze e levél elején körvonalazott értékekkel és Jézus Krisztusnak, a béke és megbocsátás Hírnökének hagyománya iránti elkötelezettséggel? *Guantanamo Bay*-ben olyan foglyok vannak, akik ellen nem folytattak büntetőeljárást, akiknek nincs jogi képviseletük, akiket a családjuk nem látogathat, és nyilván hazájukon kívül, idegen földön vannak fogva tartva. Körülményeik és sorsuknak nemzetközi megfigyelése nincs biztosítva. Senki sem tudja, hogy ők foglyok, hadifoglyok, vádlottak vagy bűnözők.

Európai nyomozók megerősítették a titkos börtönök létét Európában is. Nem tudtam összeegyeztetni egy személy elrablását, titkos börtönökben tartását egyetlen jogi rendszerrel sem. Ezzel kapcsolatban képtelen vagyok megérteni, hogy ezek a cselekmények hogyan felelnek meg e levél elején körvonalazott értékeknek, vagyis Jézus Krisztus tanításának, az emberi jogoknak és a liberális értékeknek.

A fiataloknak, az egyetemistáknak és az átlagembereknek sok kérdésük van *Izrael* jelenségével kapcsolatban. Biztosra veszem, hogy e kérdések némelyikét Ön is ismeri.

A történelem során számos országot szálltak meg, de úgy gondolom, egy új országnak egy új néppel való létrehozása új jelenség, amely kizárólag a mi időnkben észlelhető.

Tanítványaim azt mondják, hogy 60 évvel ezelőtt ez az állam nem létezett. Régi dokumentumokat, földgömböket mutatnak és azt mondják: kísérelje meg Ön, ahogy mi: nekünk nem sikerült találni egy Izrael nevű országot.

Javaslom nekik: tanulmányozzák az első és második világháború történetét. Egyik tanítványom megjegyezte, hogy a második világháború alatt, amelyben az emberek több mint tízmilliói pusztultak el, a híreket gyorsan elterjesztették a harcoló felek. Mindegyik számon tartotta a győzelmeit és a másik fél harci kudarcait. A háború után azt állították, hogy hatmillió zsidót megöltek. Az a hatmillió ember bizonyosan legalább kétmillió családdal állt rokonságban.

Dr. Ahmadinedzsád

Tételezzük fel ismét, hogy ezek az események igazak. Logikusan alakul-e ez át Izrael államának közel-keleti létesítésévé, vagy támogatássá egy ilyen állam számára? Hogyan lehet ezt a jelenséget ésszerűsíteni vagy megmagyarázni?

Elnök Úr!

Biztos vagyok benne, hogy Ön tudja, miképpen – és milyen áron – jött létre Izrael.

– Sok ezer embert megöltek a létrejötte során.
– Őshonos emberek milliói váltak földönfutókká.
– A megművelt földek, olíva-ültetvények százezer hektárjai, városok és falvak pusztultak el.

Ez nem kizárólag az államalapítás idejének tragédiája: sajnos, ez hatvan éve folyamatosan tart.

Egy olyan rezsimet hoztak létre, amely nem mutat irgalmat még a gyermekek iránt sem: lerombolja a házakat, miközben a lakók még bennük tartózkodnak: előzetesen bejelenti a meggyilkolandó palesztin személyek listáját, terveit, és palesztinok ezreit tartja börtönben. Ez egyedülálló – vagy legalábbis nagyon ritka – jelenség a legújabb történelemben.

Egy másik nagy kérdés, amelyet feltesznek az emberek: „Miért támogatják ezt a rezsimet?” Ennek a rezsimnek nyújtott támogatás összhangban van-e Jézus Krisztus vagy Mózes tanításával, illetve a liberális értékekkel? Vagy úgy kellene értenünk, hogy e – *Palesztinán* belüli és kívüli – területek eredeti lakói számára a saját sorsuk felőli döntés engedélyezése – legyenek bár akár keresztények, akár mohamedánok, akár zsidók – ellentétes lenne a demokrácia elveivel, az emberi jogokkal és a próféták tanaival? Ha nem, miért elleneznek annyira egy népszavazást? Az újonnan megválasztott palesztin kormány nemrég vette át a hivatalát. Minden független megfigyelő megerősítette, hogy ez a kormány a választókat képviseli. A választott kormányra elképesztő nyomást gyakorolnak, és azt tanácsolják neki, hogy ismerje el az izraeli rezsimet, adja fel a küzdelmet és kövesse az előző kormány programját.

Ha a *jelenlegi palesztin kormány* a fenti platformon működne, mellette szavazott volna-e a palesztin nép? Továbbá, a palesztin kormány ellen elfoglalt ilyen állásfoglalás összeegyeztethető-e a fentebb körvonalazott értékekkel? A nép azt is kérdezi: „Miért van megvétózva az *Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsának* minden olyan határozata, amely Izraelt elítéli?”

Elnök Úr! Ahogy Ön nagyon jól tudja, az emberek között élek, és állandó érintkezésben állok velük – ugyanígy számos közel-keleti ember szerét ejti annak, hogy kapcsolatba lépjen velem. Ők nem hisznek ezekben a kétes politikai irányvonalakban sem. Nyilvánvaló, hogy a régió népe egyre indulatosabbá válik ilyen politika hatására.

Nem szándékozom túl sok kérdést feltenni, de utalnom kell más szempontokra is.

Miért van az, hogy a Közel-Keleten elért minden technikai és tudományos eredményt úgy értelmeznek és ábrázolnak, mint a *cionista* rezsim elleni fenyegetést? A tudományos kutatás nem egyik alapvető joga-e a népeknek? Ön ismeri a történelmet. A középkoron kívül volt-e más korszaka a történelemnek, amelyben a technikai és tudományos haladás bűn volt? A tudományos eredmények katonai célokra való felhasználásának lehetősége elegendő ok-e arra, hogy mindenestől ellenezzék a tudományt és a technikát? Ha ez a feltevés igaz, akkor ellenezni kell minden tudományágat, beleértve a fizikát, kémiát, matematikát, orvostudományt, a mérnöki tudományt stb.

Hazugságokat mondtak az iraki ügyben. Mi lett az eredmény? Nem kételkedem abban, hogy a hazudozás elítélendő minden kultúrában, és Ön sem szeretne a hazugság áldozata lenni.

Elnök Úr!

Van-e joguk a latin-amerikaiaknak megkérdezni, hogy miért helyezkednek szembe az ő választott kormányaikkal, és miért támogatják a puccsal hatalomra jutott vezetőket? Vagy miért kell nekik állandóan fenyegetettségben és félelemben élniük? Afrika népessége keményen dolgozik, kreatív és tehetséges. Fontos és értékes szerepet képesek játszani az afrikaiak az emberiség szükségleteiről való gondoskodásban, és hozzájárulhatnak az anyagi és szellemi haladáshoz. Afrika nagy részén a szegénység és nélkülözés megakadályozza, hogy ez megvalósuljon. Nincs-e joguk megkérdezni, hogy a rendkívüli kincseiket – beleértve az ásványi kincseket – miért rabolják el tőlük, noha nekik nagyobb szükségük lenne azokra, mint másoknak? Továbbá, az ilyen cselekmények összhangban vannak-e Krisztus tanításával és az emberi jogok tanával? Irán bátor, elvhű népének is számos kérdése és nehézsége van. Például: *az 1953-as államcsíny*, és azt követően az akkori törvényes kormány megdöntése: szembenállás az iszlám forradalommal, egy követség átalakítása főhadiszállássá, amely az Iszlám Köztársaság ellenségeinek tevékenységeit támogatja (sok ezer oldalnyi dokumentum támasztja alá ezt az állítást): Szaddam támogatása *az Irán ellen viselt háborúban, az iráni utasszállító repülőgép lelövése*, az iráni nép követeléseinek befagyasztása, az egyre növekvő fenyegetőzés, harag és nemtetszés *az iráni nép tudományos és nukleáris haladásával szemben* (éppen akkor, amikor minden iráni örömmel ünnepli országának előrehaladását), és sok más nehézség, amelyre nem akarok utalni ebben a levélben.

Elnök Úr!

Szeptember tizenegyedike félelmetes esemény volt. Az ártatlan emberek meggyilkolása a világ minden részében szánalmat és megdöbbenést váltott ki. Kormányunk azonnal nemtetszésének adott hangot az elkövetőkkel szemben, részvétét fejezte ki az elhunytak hozzátartozóinak és együttérzéséről biztosította őket.

Minden kormány köteles megvédeni állampolgárainak életét, vagyonát és megbecsülését. Az Ön kormánya a ▶

▶ hírek szerint széleskörű biztonsági, védelmi és hírszerzési rendszert alkalmaz – sőt még külföldön is vadászik az ellenségeire. Szeptember tizenegyedike nem egyszerű akció volt. Kitervelhető és végrehajtható lett volna-e a hírszerző és biztonsági szolgálatok koordinációja, illetve kiterjedt beszivárgása nélkül? Természetesen ez csupán egy pallérozott elme sejtése. Miért tartották titokban a támadás különféle vonatkozásait? Miért nem közlik velünk, hogy kik mulasztották el kötelességüket? És a felelősök és bűnösök miért nincsenek azonosítva és bíróság elé állítva? Minden kormánynak kötelessége gondoskodni állampolgárainak biztonságáról és lelki békéjéről. Néhány év óta az Ön országa népének és a világ konfliktus-gócpontjai szomszédainak nincs meg a lelki békéje. Ahelyett, hogy szeptember 11-e után gyógyították és ápolták volna a túlélők és a támadások következtében óriási mértékben traumatizálódott amerikai nép érzelmi sebeit, bizonyos nyugati médiák csak növelték a félelem és bizonytalanság légkörét: némelyek állandóan az új terrortámadások lehetőségéről beszéltek és a népet félelemben tartották. Szolgálat volt-e ez az amerikai nép számára? Lehet-e számbavenni a félelemből és pánikból elszenvedett károkat? Az amerikai polgárok a bármely pillanatban és bármely helyen bekövetkezhető újabb támadásoktól való állandó félelemben éltek. Bizonytalanságot éreztek az utcán, munkahelyükön és otthonaikban. Kit tenne boldoggá ez a helyzet? Miért növelte a média a bizonytalanság érzését, ahelyett, hogy a biztonság érzését sugározta és a lelkek békéjéről gondoskodott volna? Vannak, akik úgy vélik, hogy a túlzott félelem megkönnyítette az Afganisztán elleni támadást és igazolásul szolgált arra. Ismét utalnom kell a média szerepére.

A média alapszabályaiban rögzített tétel az információ korrekt terjesztése és egy történetről való tisztességes beszámolás. Mélységesen sajnálom, hogy bizonyos nyugati médiák ezeket az elveket láthatóan semmibe vették. Az Irak elleni támadásra a fő ürügy a tömegpusztító fegyverek léte volt. Ezt ismételgették szünet nélkül, hogy a közvélemény végül elhiggye, és ez szolgált alapul az Irak elleni támadásra.

Nem fog elveszni az igazság egy mesterségesen kialakított és megtévesztő légkörben? Újra azt kérdem: ha engedik, hogy az igazság elvesszen, hogyan egyeztethető ez össze a fentebb említett értékekkel? Elveszett-e a Mindenható számára ismert igazság is?

Elnök Úr!

A világ különböző országaiban az állampolgárok hozzájárulnak a kormányok kiadásaihoz, és így ennek viszonzásaként a kormányaik képesek szolgálni őket.

Itt a kérdés az, hogy „a dollárok százbilliói, amelyeket minden évben az iraki hadjáratra költöttek, mit eredményeztek az állampolgárok számára?" Amint Excellenciád tudja, az Ön országának bizonyos államaiban az emberek szegénységben élnek. Sok ezer ember hajléktalan, és a munkanélküliség hatalmas probléma. Természetesen ezek a problémák – kisebb-nagyobb fokban – más országokban is léteznek. E körülmények szem előtt tartásával a hadjáratnak az állami kincstárból fizetett hatalmas költségei megmagyarázhatók-e és összhangban vannak-e a fentebb említett elvekkel? Amint mondtuk, a nép bizonyos problémái szerte a világon léteznek, a mi régiónkban és az Ön országában is. De az én állításom – amellyel remélhetőleg bizonyos fokig Ön is egyetért majd – a következő: a hatalom birtokosai meghatározott ideig vannak hivatalukban és nem uralkodnak végtelenségig, de a nevüket számon tartja majd a történelem, és folytonosan megítélik őket a közeli és távolabbi jövőben.

A nép fogja tüzetesen megvizsgálni elnökségünket. Békét, nyugalmat és jólétet akartunk-e teremteni a nép számára, vagy bizonytalanságot és munkanélküliséget? Igazságosságra törekedtünk-e, vagy csupán sajátos érdekeltségű csoportok támogatására, és sok ember szegénységbe és nélkülözésbe kényszerítésével kevés ember gazdaggá és hatalmassá tételére – elárulva így a nép és a Mindenható övéire vonatkozó felhatalmazását? Megvédtük-e a kiváltságokkal nem rendelkezők jogait, vagy semmibe vettük azokat? Megvédtük-e minden nép jogait szerte a világon, vagy háborúkat kényszerítettünk rájuk, beavatkozva jogtalanul a belügyeikbe, pokoli börtönöket létesítve, és közülük egyeseket börtönbe zárva? Békét és biztonságot teremtettünk-e a világ számára, vagy a megfélemlítés és fenyegetés kísértetét idéztük-e fel? Megmondtuk-e az igazat népünknek és másoknak szerte a világon, vagy annak ellenkezőjét tártuk eléjük? A nép oldalán álltunk-e, vagy a megszállók és elnyomók oldalán? Azt a célt tűzték-e ki kormányaink, hogy az ésszerű magatartást, a logikát, etikát, békét, a kötelességteljesítést, az igazságosságot, a nép szolgálatát, a jólétet, a haladást és az emberi méltóság tiszteletét mozdítják elő, avagy a fegyverek erejét, a megfélemlítést, bizonytalanságot, a nép semmibe vevését, a haladás és más népek kiemelkedésének késleltetését és a nép jogainak sárba tiprását? Végül is a nép fog megítélni minket: hűek maradtunk-e hivatali eskünkhöz – a nép szolgálatához, ami a fő feladatunk, és a próféták hagyományaihoz –, vagy sem?

Elnök Úr!

Meddig képes a világ eltűrni ezt a helyzetet? Hová vezeti ez a irányvonal a világot? Meddig kell fizetni a világ népeinek néhány vezető helytelen döntéseiért? Meddig fogja üldözni a – *tömegpusztító fegyverek* felhalmozásából felidézett – bizonytalanság kísértete a világ népeit? Meddig fog folyni az ártatlan férfiak, nők és gyermekek vére az utcákra, és meddig fogják lerombolni az emberek házait a fejük felől? Elégedett-e Ön a világ jelenlegi helyzetével? Gondolja, hogy a jelenlegi politika folytatódhat? Ha a biztonságra, a katonai hadjáratokra és csapatmozgásokra költött dollárbilliókat ehelyett beruházásra és a szegény országok megsegítésére, egészségügyi célokra, a különféle betegségek leküzdésére, a lelki és testi egészség növelésére és az arra való nevelésre, a természeti katasztrófák áldozatainak segítésére, munkahelyek teremtésére, tervek kialakítására, a szegénység enyhítésére, béketeremtésre, a vitázó felek közötti közvetítésre, a faji, etnikai és más konfliktusok tüzének kioltására költenék, ilyen lenne ma a világ? Nem lenne-e az Ön kormánya és népe jogosan büszke? Nem lenne-e az Ön kormányának politikai és gazdasági helyzete erősebb? És – nagyon szomorúan kell mondanom – növekedne-e egyre jobban a globális gyűlölet az amerikai kormány iránt?

Elnök Úr! Nem akarok senkit sem szomorítani.

Ha *Ábrahám, Izsák, Jákob, Izmael, József próféta vagy Jézus Krisztus* ma lenne közöttünk, hogyan ítélnék meg ezt a magatartást? Játszhatnánk-e szerepet a megígért világban, ahol az igazságosság egyetemessé válik, és Jézus Krisztus jelen lesz? Egyáltalán, elfogadnak-e majd minket? Alapkérdésem ez: nem lenne-e jobb kölcsönhatásban lenni a világ többi részével? Jelenleg több száz millió keresztény, több száz millió mohamedán létezik, és több millió ember követi Mózes tanítását. Minden isteni vallás egy szón osztozik, egy szót tisztel, és ez a „monoteizmus", vagyis hit az egy Istenben, akin kívül más isten egyáltalán nem létezik.

A Szent Korán ezt a közös szót hangsúlyozza. Felhívást intéz az isteni vallások összes követőihez és ezt mondja [3. 64]: „Ó, ti a Könyv követői! Egyezzünk meg egymás között abban, hogy csak Allahot szolgáljuk, senki mást: nem csatlakozunk senki máshoz, csak Őhozzá, és egyesek közülünk nem fogadnak el úrnak senki mást Allahon kívül: de akik hátat fordítanak, azoknak azt mondjátok: tanúsítsd, hogy mi mohamedánok vagyunk." (Imran Családja)

Elnök Úr!

Az isteni szöveg szerint mindannyiunknak az a hivatása, hogy az egy Istent tiszteljük és az isteni próféták tanítását kövessük.

„Tisztelni kell Istent, aki a világ minden hatalma fölött áll, és mindent megtehet, amit csak akar." „Az Úr, aki ismeri mindazt, ami el van rejtve, és ami látható, aki ismeri a múltat és a jövőt, tudja, hogy mi megy végbe a szolgái szívében, és megemlékezik a tetteikről." „Az Úr a bíró, aki az egek, a Föld és az egész világegyetem birtokosa." „A világegyetemről való tervezés az Ő dolga, és szolgáira bízta az irgalom és bűnbocsánat boldogító hirdetését." „Ő társa az elnyomottnak és ellensége az elnyomóknak." „Ő az együttérző, az Irgalmas." „Ő a hűséges emberek menedéke, és a sötétségből a fény felé vezeti őket." „Ő tanúsítja szolgái tetteit." „Arra szólítja fel szolgáit, hogy legyenek hűségesek, tegyenek jót, és arra kéri őket, hogy tartsanak ki az igazságosság útján és maradjanak állhatatosak." „Csak azoknak van rossz végük, akik e világ életét választották, nem engedelmeskednek Neki, és elnyomják a szolgáikat." És: „A jó vég és az örök paradicsom azoké a szolgáké, akik félik az Ő felségét és nem követik az élvhajhászó énjüket."

Mi abban hiszünk, hogy az isteni próféták tanításaihoz való visszatérés az egyedüli út, amely az üdvösséghez vezet. Azt hallottam, hogy Excellenciád Jézus Krisztus tanítását követi, és hisz a Földön az igazságosság uralmára vonatkozó isteni ígéretben.

Mi is hisszük, hogy Jézus Krisztus a Mindenható egyik nagy prófétája volt. Ismételten dicséri őt a Korán. Jézust a Korán is idézi. [19. 36] Bizonyos az is, hogy Allah az én Uram és az Ön Ura, szolgáljuk hát Őt: ez a helyes út. Minden isteni hírnök hitvallása ez: szolgálni és engedelmeskedni a Mindenhatónak.

Minden európai, ázsiai, amerikai, csendes-óceáni és a világ többi részén élő népnek egy az Istene. Ő a Mindenható, aki vezetni akarja, és méltóságot ad minden szolgájának. Ő nagyságot ajándékozott az embereknek.

Ezt is olvashatjuk a Szent Könyvben: „A Mindenható Isten csodákkal és világos jelekkel küldte el a prófétáit, hogy vezessék az embereket, isteni jeleket mutassanak nekik és megtisztítsák őket a bűnöktől és a szennyeződésektől. A Könyvet és a mérleget is elküldte, hogy az emberek igazságosságot tanúsítsanak és elkerüljék a lázadót."

Mindezek az idézetek is különböző formában megtalálhatók a Jó Könyvben.

Az isteni próféták megígérték: „*Eljön a nap*, amikor minden emberi lény megjelenik a Mindenható ítélőszéke előtt, és a tetteik meg lesznek vizsgálva. A jó akarat jutalma a menny lesz, és akik rosszat cselekedtek, isteni büntetésben fognak részesülni. Bízom benne, hogy mindketten hiszünk egy ilyen nap eljövetelében, de nem lesz könnyű számba venni a vezetők cselekedeteit, mert felelnünk kell a nemzetünkért és minden más emberért, akinek az életét közvetlenül vagy közvetve érintették a mi cselekedeteink.

Minden próféta, aki a békéről és az ember érdekében álló nyugalomról beszélt, a monoteizmus, az igazságosság és az emberi méltóság iránti tisztelet alapján állt.

Nem gondolja-e, hogy ha mindannyiunk hinni fog ezekben az elvekben, és aláveti magát ezeknek, vagyis a monoteizmusnak, Isten tiszteletének, az igazságosságnak, az emberi méltóság iránti tiszteletnek, *az Utolsó Napban* való hitnek, megbirkózhatunk majd a világ jelenlegi problémáival, amelyek a Mindenható és a próféták tanítása iránti engedetlenség következményei, és javíthatjuk a teljesítményünket? Nem gondolja-e, hogy ezen elvekben való hit megteremti és garantálja a békét, barátságot és igazságosságot? Nem gondolja-e, hogy a fentebb említett írott és íratlan elveket egyetemesen tisztelik? Nem akarja-e elfogadni ezt a meghívást? Vagyis: igazi visszatérést a próféták tanításához, a monoteizmushoz, az igazságossághoz, az emberi méltóság megőrzéséhez, a Mindenható és a prófétái iránti engedelmességhez?

Elnök Úr!

A történelem azt tanítja, hogy az elnyomó és kegyetlen kormányok nem maradnak fenn. Isten az emberek sorsát rájuk bízta. A Mindenható nem hagyta sorsára a világegyetemet és az emberiséget.

Sok dolog történt, ami ellentétes volt a kormányok óhajaival és terveivel. Ezek azt bizonyítják, hogy egy magasabb rendű hatalom működik, és minden eseményt Ő határoz meg.

Tagadhatja-e bárki is a változás jeleit ma a világban? Összehasonlítható-e a világ jelenlegi helyzete a tíz évvel korábbival? A változások gyorsan, irtózatos sebességgel mennek végbe.

A világ népei nem elégedettek a status quo-val és nem törődnek a világ számos befolyásos vezetőjének ígéreteivel. Szerte a világban számos ember bizonytalanságot érzékel, ellenzi a bizonytalanság és háború terjedését, nem hagyja jóvá, nem fogadja el a kétes politikai irányvonalakat.

Az emberek tiltakoznak *a gazdagok és a szegények, valamint a gazdag és szegény országok közötti, egyre növekvő szakadék ellen*.

Az emberek undorodnak az egyre növekvő korrupciótól.

Számos ország népe haragos a kulturális alapjaik elleni támadások és a családok szétzilálása miatt. Ugyanilyen mértékben döbbenti meg a törődés és együttérzés fokozatos eltűnése. A világ népei nem hisznek a nemzetközi szervezetekben, mivel a jogaikat nem támogatják ezek.

A *liberalizmus* és a nyugati stílusú demokrácia nem volt képes segíteni az emberiség eszményeinek megvalósulását. Napjainkban ez a két koncepció kudarcot vallott. A kifinomult érzékkel rendelkezők már hallhatják a liberális demokrata rendszerek ideológiájának és gondolatai megsemmisülésének és bukásának hangjait.

Egyre jobban látjuk, hogy a világ népei közelednek egy fő fókuszpont – a Mindenható Isten felé. Az Istenben és a próféták tanításában való hit által az emberek kétségtelenül megoldják majd a problémáikat. Az én kérdésem ez: „Nem óhajt csatlakozni hozzájuk?"

Elnök Úr!

Akár tetszik nekünk, akár nem, a világ a Mindenhatóban és az igazságosságban való hit felé tart, és az Isten akarata diadalmaskodni fog minden felett.

Mahmood Ahmadinezsád,
Irán Iszlám Köztársaságának elnöke
(Fordította: Tudós-Takács János)

Germar Rudolf

REVIZIONIZMUS – A FELSZABADULÁS IDEOLÓGIÁJA

A második világháború előtt alapvetően csak egy országnak sikerült elkerülnie a világválságot a saját határain belül. Ezt tartották a legkisebb esélyűnek, mivel ez volt a leggyengébb és a legvédtelenebb mind között. Mint a főnixmadár, az akadályok ellenére mégis feltámadt hamvaiból. Míg a világ az adósságválsággal küszködött, ez az ország a gazdasági paralízisből az általános jólétbe emelkedett.

Egy elszegényedett világban, mely tele volt társadalmi ellentétekkel, ez az ország megszüntette a szegénységet és a társadalmi feszültségeket.

Tette mindezt annak ellenére, hogy bojkottálták, izolálták, s a gazdagok és hatalmasok leprásnak nyilvánították. Ez valóban egy egyedülálló ország volt: Németország 1933 és 1939 között.

Azokban az időkben Németországnak sikerült a kamatrabszolgaság bilincseit elszakítania. Kihívta és veszélyeztette a Wall Street és London City türannoszait, mivel megkerülte a „kemény valutát" és a globális plutokráciát. Ezt úgy valósította meg, hogy más országokkal árucserét bonyolított le, ezzel közvetlen nemzetközi tőzsdét hozva létre. Lerázta magáról a „kizárólagos bűntudat" első világháborús, történelmi béklyóit, és nem volt hajlandó ellenségei rabszolgájaként tovább élni.

Vegyük figyelembe egy elismert pénzügyi szakértő következő megjegyzéseit. 2003. júliusában az illinois-i Glenview Állami Bank elnöke egy körlevélben a következőket írta:

„Az 1930-as évek nagy gazdasági válsága zuhanó árakat, égbeszökő munkanélküliséget és tönkrevert részvénypiacokat eredményezett az egész világban, és a világ vezető politikusai képtelenek voltak ezt megfékezni. Kivéve egyet. Az ő neve Adolf Hitler volt. Franciaországtól, Nagy-Britanniától és az Egyesült Államoktól eltérően Németország a 1930-as évek legjavát gazdasági növekedésben élte meg. Ha megértjük, hogy a gazdasági világválság korában Németország hogyan állt ellen a betegségnek, akkor jobban megérthetjük, hogy mennyire aggódnunk kell most, a 21. században." (Chicago Sun-Times, 2003. július 30.)

Nem meglepő, hogy ezek a megjegyzések felháborították az amerikai zsidókat, akik hamar eltűntették a levelet.

A levél tárgya a kulcs a mi problémánkhoz.

Ha igaz, hogy Hitler igen sikeres volt, miközben a világ többi része megbukott, és ha igaz, hogy Hitlert csak az ő országának elpusztításával és eszméinek kiirtásával lehetett megállítani – nem kéne, hogy feltegyük a kérdést, hogy mi volt az ő sikerének titka?

Mivel majdnem minden háborúnak gazdasági okai vannak, nem lephet meg, ha a második világháborúnak is ilyen okai voltak. Tehát, mi tart vissza minket attól, hogy objektíven kutassuk Hitler gazdasági titkát? Ezt a kérdést egy szóval meg lehet válaszolni:

A holocaust

Ha a világot nem győzték volna meg arról, hogy Hitler zsidókat gázosított el, akkor az ő eszméit racionálisan lehetne vizsgálni – mint más politikai vezetők eszméit. Nem tartana vissza minket minden idők legnagyobb tabuja. Képesek lennénk ellenállni pavlovi reflexünknek és bizonyos mértékű objektivitással reagálnánk Hitler és gazdasági tanácsadóinak eszméire. Néhány eszméjét utánzásra méltónak is találnánk. A holocaust-mítosz mindezt megakadályozza. És annyira drasztikus módon akadályozza meg, hogy Németországban ma egyenesen törvényellenes bármi pozitívet mondani Hitlerről, vagy a Harmadik Birodalomról.

Revizionizmus: a nagy hazugság fő ellensége

A történelmi hazugság a politikai hatalom megszerzésének és fenntartásának mindig fő eszköze volt. A történelmi revízió a történelmi állítások elemzése, és – esetleg – korrekciója. Semmi sem fontosabb a demokrácia sikere számára, abból a nyilvánvaló okból, hogy egyedül a revízió tud ebben rendet tenni. Amikor a kormányok a hatalmukat hazugságokra alapozzák, akkor a történelmi revizionizmus feladata, hogy leleplezze ezeket a hazugságokat. Csak a revizionizmus tudja megfosztani a zsarnokságot az erkölcsi igazolásától. A revizionizmus az igazság és igazságosság keresése, és objektív, tudományos módszerrel kell előrehaladjon. Azonban, vagy talán éppen ezért, ez igen sikeres módszer az elnyomott nemzetek felszabadítására, ami forradalmi tevékenységgé is teszi.

A toll hatalmasabb, mint a kard!

Ez megmagyarázza, hogy a holocaust-revizionistákat miért üldözik mindenhol a nyugati világban, és számos országban miért börtönzik be őket és égetik el könyveiket a kormányok cenzúrái.

Mi, revizionisták a leghatalmasabb fegyvert, a tollat forgatjuk. Mi képesek vagyunk még a leghatalmasabb türannoszok hazugságainak leleplezésére is, és ezzel leromboljuk zsarnokságuk hamis erkölcsi alapjait. Nem kevesebbet teszünk, mint egy jövendő forradalom útját készítjük elő:

A harmadik világ megszabadítását a kamatrabszolgaságtól.

Az európai demográfiai katasztrófa elhárítását.

A vagyonnak a szegényektől a gazdagok felé való újraosztásának megakadályozását.

És mind között a legfontosabbat, a globális plutokrácia földünk etnikai, kulturális, gazdasági és ökológiai pusztítását.

Mindezek a dolgok azon múlnak, hogy leleplezzük és aláássuk a mai zsarnokok erkölcsi alapját.

A holocaust-mítosz leleplezésével ezek az uralkodók nem csak Németország és az arab országok véget nem érő megszállásának és kifosztásának ideológiai alapját vesztik el. Elveszítik ideológiai „légifölényüket" is, amelyet a nyugati világban majd' fél évszázadon át élveztek. E „légifölény" nélkül az emberek homogenizálására és kultúrák rombolására irányuló globális ideológiáiknak meg kell küzdeniük a világ összes nemzeti azonosság-mozgalmával.

Az Amazonas indiánjai nem az egyetlen nép, akik önmeghatározásuk jogáért küzdenek. Ez ugyanúgy érvényes a németekre, franciákra, angolokra, skótokra, flamandokra, kurdokra stb. is. A holocaust-revizionizmus felszabadító ideológia a szegények számára, az egész világ üldözötteinek. Felszabadító hatása különösen jelentős a németek, az arabok, utóbbiak között különösen a palesztin és iraki arabok számára. Valójában ez minden rétegre igaz, kivéve az uralkodó klikkre, amelyik kollaborál az „egész emberiség ellenségeivel", amint azt Dr. Robert Faurisson oly helyesen mondta.

A mi utunk és a mi célunk

Az ő módszerük a revizionizmus és más, a hatalmukat veszélyeztető mozgalmak megfékezésére világos:

A revizionisták rágalmazása, démonizálása és izolálása azzal, hogy őket a „nácikkal" azonosítják, ami a megtestesült ördög a legtöbb ember szemében… Azzal vádolnak minket, hogy az ördöggel vagyunk szövetségben, és mindannyian ismerjük ennek a következményeit.

A revizionizmus az az eszköz, amely kicsorbítja a pengét a „náciként" megbélyegzés halálos ideológiai fegyverén. Amikor a revizionizmus megerősödik, a zsarnokok elvesztik demagóg szuperfegyverüket.

Jelenleg a világ tömegmédiáját a globális plutokrácia irányítja. Azt várhatjuk csak ettől a médiától, hogy megerősíti atrocitás-propagandáját (Náci! Holocaust! Sose felejtsd!), amint ez az uralom gyengül. Míg a többség gazdasági helyzete elviselhető, ők el fogják hinni, amit a tömegmédia árul nekik. A revizionistáknak nincsen médiájuk, amellyel szembeszállhatnának a dollárbilliók számolatlan tömegével megtámogatott televízió meggyőző erejével.

Illúzió lenne azt hinnünk, hogy szórólapokkal, levelekkel, CD-kel és brosúrákkal megváltoztathatnánk a tömeg felfogását – ezek csak tűszúrások a globális plutokrácia páncélján. Ennek ellenére a globalizmus reakciói a tűszúrásainkra azt bizonyítják, hogy ők tudják, hol van az ő Achilles-sarkuk, ahol ők sebezhetőek. Ennek eredménye az egyre erősödő elnyomás. Ez azonban növeli a félelmet, a nemtetszést, és az elégedetlenséget a tömegekben, és ennek növekedésével egyre fogékonyabbak lesznek a revizionista eszmék iránt. Ezt a hatást feltétlenül ki kell használnunk. Azonban sokkal többre van szükség, hogy átütő hatást érhessünk el.

A legrosszabb esetben lesz egy hatalmas vonatszerencsétlenség a világgazdaságban, melynek következtében mérhetetlen nyomor következik be, és ekkor a tömegek megnyílnak nézeteink iránt. Időközben a revizionizmusnak intellektuális bázist kell létrehoznia, amelyen Németország, Európa és a világ politikai revíziója alapulhat. Konkrétan ez azt jelenti, hogy elégtelen eszközeinket arra kell használnunk, hogy történelmi téziseinket vízhatlanná tegyük. Végül munkánk olyan értékes lesz, hogy az uralkodó osztály történészei vagy nevetségesekké válnak, vagy átállnak hozzánk.

Nagyon specializált modern társadalmunknak nagyon specializált munkára van szüksége. Nem mindenki lehet szakértő történelmi kérdésekben. A jogászoknak, újságíróknak és politikusoknak a történészek ítéleteire kell támaszkodniuk, amikor történelmi eseményeket ítélnek meg, vagy azokról számolnak be. Míg ezek a történészek az uralkodó dogma dobverésére menetelnek, a politikusok és médiacézárok alfa-típusai nem remélhetnek sikert, ha nyíltan elismerik, hogy megváltozott a véleményük a „holocausttal" kapcsolatban. Ehhez elismert szakértők védelmére van szükségük.

A legtöbb történész adóból fizetett oktató. Néhány sikeres szerző kivételével nincs piac az ő képességeik számára. Más szóval, a történészek a kormányaik kegyelmére vannak bízva. Őket nagyon érzékenyen érintik a közös ellenség fenyegetései. A legutóbbi fejlemények azonban azt mutatják, hogy vannak történészek, akiket nem lehet teljesen megfélemlíteni.

Legnagyobb akadályunk az egyszerű félelem. Azért, hogy minimalizáljuk ezt a félelmet, minden olyan történésznek, aki valódi történelmet akar írni, megadjuk a lehetőséget, hogy álnéven együttműködjön velünk.

Ilyen módon a hatékonyságunk és meggyőző erőnk erősödik, és ezzel más történészt is megnyerhetünk.

Az utunk még mindig meredek és rögös. Az ellenállás csökkentése érdekében a következő két elvet kell követnünk:

1. Oszd meg és uralkodj: minél kevesebb ellenségünk van, annál jobb. Ha már az elején kizárunk bizonyos csoportokat sorainkból, ennek hasznát ellenségeink fogják látni. Ügyfeleim között vannak németek és törökök, ateisták és zsidók, és balos és jobbos aktivisták is. Nem érdekel minket, hogy hogyan néznek ki a szövetségeseink, hol, vagy milyen körülmények között születtek. Az egyetlen fontos dolog az, hogy ellenezzék a globalizmust. A megoldandó konfliktus nem egy-egy etnikai vagy vallási csoport magánproblémája.

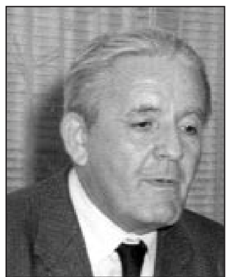
Szükségünk van az uralkodó osztály tagjaira is. Ők is elismerik, hogy a vagyon könyörtelen újraelosztása a szegényektől a gazdagoknak, és az etnikai és kulturális azonosság felolvadása tarthatatlan. Az ő érdekük is, hogy újragondolják az uralkodó tabukat, és békés megoldást keressenek, amely társadalmilag és etnikailag is igazságos.

2. Erkölcsi hegemónia: Az uralkodó osztály elveszti erkölcsi legitimitását azzal, hogy korlátozza az emberi jogokat és erősíti a társadalmi és etnikai feszültségeket. Meg kell adjuk a világ népeinek az erkölcsileg magasabb rendű alternatíva lehetőségét. Vezető csillagunk az egyéni, valamint kollektív önmeghatározás joga kell legyen, amint azt az Emberi Jogokban és a Nemzetek Jogaiban lefektették. Végzetes lenne, ha szólásszabadságot követelnénk magunk számára, miközben korlátoznánk ellenfeleink jogait. Ebben az esetben mi különböztetne meg minket jelenlegi cenzorainktól? El kell kerülnünk mások kritizálását csupán azért, mert más véleményük van a holocaustról.

A jelenlegi vallási küzdelemben csak akkor lesz béke, ha a holocaustról való felfogás többé már nem számít. A revizionista reformáció nem kívánja a kiirtáspártiak üldözését. Ehelyett toleranciát kell követelnünk ellenfeleink nézetei érdekében is. Csak így fogadhatnak el minket embertársaink. Csak így lehet morális egyeduralmunk. Csak így tudunk véget vetni a jelenlegi vallási küzdelemnek és békét hozni Németországra, Európára, és a világra.

Azonban, még ha nem is érjük meg a jelenlegi elnyomás és erőltetett holocausthazugságok végét, erőfeszítéseinknek akkor is mélyebb, történelmi jelentése van.

El fog jönni a mi időnk.

Tudós-Takács János

INKVIZÍCÓ MANNHEIMBEN – ZÜNDEL PERE FOLYTATÓDIK

A „holocaust”-tagadással vádolt Ernst Zündel elleni mannheimi inkvizíciós per a május 12-i és 19-i tárgyalással folytatódott. E két tárgyalást azonban megelőzte egy jelentős levélváltás. Dr. Meinerzhagen bíró április 4-én kelt levelében a Zündel site-tal kapcsolatban tanúskodni hívta Zündel feleségét, Ingrid Rimland Zündelt, aki ügvédje, Bruce Leichty útján május 10-én visszautasította a német bíróságra szóló meghívást.

Dr. Meinerzhagen a levelében maga is elismerte, hogy Ingrid mint amerikai állampolgár nem köteles tanúskodni egy német bíróságon, és mint a vádlott feleségének joga van megtagadni a tanúskodást. Ugyanakkor rámutatott, hogy a mannheimi ügyészség vizsgálatot folytat ellene „a nép egy része elleni gyűlöletre és erőszakra való ösztönzés” gyanúja miatt. Ennek ellenére biztosította, hogy ha tanúként megjelenik Mannheimben, nem lesz letartóztatva, illetve őrizetbe véve.

Zündel felesége ügyvédje útján közölte, hogy nem ismeri el a mannheimi bíróság illetékességét férje ügyében, és visszautasítja az ellene emelt vádat. Ilyen törvényi tényállás ismeretlen az Egyesült Államokban. Felháborítónak tartja, hogy a mannheimi ügyészség vizsgálatot folytat őellene, aki amerikai állampolgár. Nem hajlandó tanúskodni férjével kapcsolatban. Ezt a döntését és annak indokolását május 1-én az interneten keresztül közölte mindazokkal, akik világszerte Zündel barátai.

A májusi két tárgyalást egy incidens is megelőzte április 5-én, amikor a tárgyalásból már korábban kizárt bátor szókimondó ügyvédnő, Ernst Zündel védője, Sylvia Stolz megjelent a tárgyaláson és nem volt hajlandó távozni, amikor Dr. Meinerzhagen erre felszólította. Ezt követően a bíró intézkedésére két női rendőr fizikai erőszakkal vezette ki Stolzot a tárgyalóteremből.

Az ügyvédnő a tárgyaláson való jelenlétét e szavakkal védte: „Hatvan évvel ezelőtt a német nép lemondott az önrendelkezési szabadságáról. Nem akarom követni ezt a rossz példát.” Az elnöklő bírót a nürnbergi lincs-bíróság tagjaihoz hasonlította. – Még az incidens előtt Stolz jogi lépéseket tett a tárgyalásból való kizárása ellen. A Karlsruhe-i bíróság döntése szerint az ügyvédnő kizárása jogos volt, „mivel nemzetiszocialista nézeteket hangoztatott”, és a múlt év novemberében sikertelen kísérletet tett arra, hogy Horst Mahler legyen a jogi segítője Ernst Zündel védelmében. De ez a döntés még nem jogerős: az ügyvédnő fellebbezést jelentett be.

Mielőtt április 5-én a női rendőrök kivezették a teremből, ezt kiáltotta: „Ellenállás! A német nép felemelkedőben van.”

Ilyen előzmények után folyt le a májusi két bírósági tárgyalás. A *május 12-i tárgyalás*ról Günter Deckert Ingrid Zündelhez írt levelében így számolt be:

Az eredetileg délután 1 órára kitűzött tárgyalás félórás késéssel, fél kettőkor kezdődött. Sylvia Stolz és Horst Mahler is jelen volt a hallgatóság soraiban.

A tárgyalás során a freiburgi Max Planck Nemzetközi Jogi Intézet munkatársa, a 33 éves Straub ismertette szakvéleményét arra vonatkozóan, hogy Zündelnek a kanadai börtönben eltöltött ideje figyelembe vehető-e majd az ellen kimondott börtönbüntetés kiszabásánál. A 32 oldalas szakértői vélemény felolvasása után Jürgen Rieder védőügyvéd keresztkérdéseket intézett Straubhoz azzal kapcsolatban, hogy Ernst Zündel Kanadából való kiadatásának alapja a „holocaust” tagadása volt-e. Ezt a szakértő sem volt képes cáfolni.

A keresztkérdések közben a hallgatóság soraiból egy személy hangosan bekiabálta, hogy nem ért valamit. A bíró kivezettette. Günter Decker mint „az eljárásban részt nem vevő személy” figyelmeztetésben részesült, mert megkísérelte hangosan németre lefordítani az angol „white supremacist” (=„a fehér felsőbbrendűséget hirdető személy”) kifejezést.

Meinerzhagen bíró igyekezett leállítani a kanadai kiadatás alapjának vizsgálatát, de Bock, Rieger és Schaller ügyvédek kitartottak kérdéseik mellett. Dr. Schaller rámutatott, hogy a kanadai vádirat alapja „az ország stabilitásának veszélyeztetése” volt, ezzel szemben a német vádirat Zündelt a „faji gyűlölet élesztésével – a holocaust tagadásával” vádolta. E két vádirat között ellentmondás van.

A három kirendelt védő egyike megjegyezte, hogy egy bírósági szakértőtől nagyobb szakismeret lenne elvárható.

Ezt követően – délután 5-kor – a bíró a tárgyalást május 19-re elnapolta.

A *május 19-i tárgyalás* – szintén Günter Deckert Ingridhez írt levele és a feleség összefoglalója alapján – így summázható:

A tárgyalás délelőtt 9 órakor kezdődött és mindössze 40 percig tartott. A mintegy 50 főnyi hallgatóság soraiban ismét helyet foglalt Sylvia Stolz és Horst Mahler. Két angol látogató is jelen volt: Richard Edmonds és John Gregory.

Dr. Meinerzhagen bíró, aki korábban megtiltotta, hogy a hallgatóság tapssal köszöntse a terembe lépő Ernst Zündelt, ezúttal némán figyelte, hogy a teremben lévők tiszteletük jeléül felálltak, amikor Zündel a színen megjelent.

A tárgyalás elején a bíró teljes egészében felolvasta annak a levélnek a fordítását, amelyet Ingrid ügyvédje hozzá intézett. Majd idézett néhány mondatot Igridnek a férjének szóló május 2-i leveléből, amelyben a feleség kifejezte azt a véleményét, hogy a bíró politikai nyomásra cselekszik. Néhány mondatot a jegyzőkönyvbe diktált Ernst válaszából is, ahol Zündel azt állította, hogy az ellene folyó per végeredménye előre meg van határozva.

Végül a tárgyalást június 9-re elnapolták, amikorra egyetlen tanút idéztek meg a Wiesbaden-i Szövetségi Bűnügyi Intézettől (amely az FBI német megfelelője): valószínűleg Sabine Kuhl-t, akinek a feladata volt állandóan figyelni a „Zündelsite”-ot.

Az, hogy 31 évvel „az eszmék szabad áramlását” garantáló Helsinki Egyezmény aláírása után Európa szívében ilyen inkvizíciós per folytatható, világosan mutatja a liberális „demokraták” szavai és tettei közötti szakadékot. Ha ezt a tanulságot a németek levonják, igazolódik Sylvia Stolz mondása: „A német nép felemelkedőben van.”

D. C. Dave

AZ IGAZSÁG SZŐNYEG ALÁ SEPRÉSÉNEK 17 MÓDJA

Még egy kormányt is megdönthetnek a nagyfokú bűnöző tevékenységéről szóló megalapozott, hihető állítások. Ha a kormánynak nincs hatékony, tényeken alapuló védelme, akkor más módszereket kell alkalmazni. Ezek sikere nagyban függ az együttműködő sajtótól, és egy látszat-ellenzéki párttól.

1. Hallgasd el. Ha nem számolsz be róla, ha ez nem hír, akkor nem történt meg.
2. Játszd meg a felháborodottat. Ez „Hogy merészeled?” trükként is ismert.
3. A vádakat jellemezd „híresztelésként”, vagy még inkább „légből kapott hírként”. Ha a hírzárlat ellenére a nyilvánosság mégis tudomást szerez a gyanús tényekről, ez csak „híresztelések” által lehetséges. (Ha az emberek hajlamosak elhinni a „híreszteléseket”, ez csak azért lehet, mert ők „paranoidok” vagy „hisztérikusak”.)
4. Üsd ki a szalmabábukat. Csak a leggyengébb vádak leggyengébb részleteivel foglalkozz. Még jobb, ha megalkotod a saját szalmabábuidat. Kelts kósza híreket (vagy ültess el hamis történeteket) és ezeket használd, amikor cáfolod a valós és megalapozatlan vádakat.
5. Nevezd a szkeptikusokat összeesküvés-elmélet gyártóknak, bolondoknak, fecsegőknek, fantasztáknak, rögeszmésnek és természetesen rémhírterjesztőknek. Használj erősen emocionális tartalmú igéket és mellékneveket, amikor a vádjaikat jellemezed, és védelmezed az „értelmesebb” kormányt, valamint annak védelmezőit. Aztán kerülj el óvatosan minden fair és nyílt vitát az általad így ócsárolt személyekkel. Biztosításképpen alkosd meg a saját „szkeptikusaidat“, akiket aztán lelőhetsz.
6. Vond kétségbe a motívumokat. Próbáld ellehetetleníteni a kritikusokat azáltal, hogy úgy állítod be őket, mint akik nem kíváncsiak az igazságra, hanem csak egy politikai programot követnek vagy pénzt akarnak csinálni (szemben a kormányoldal túltámogatott híveivel, akiknek feltehetően nem ez a célja).
7. Hivatkozz a tekintélyre. Itt a cenzúrázott sajtó és az ál-ellenzék nagyon hasznos lehet.
8. Utasítsd el a vádakat, mint „régi szöveget”.
9. Legyél félig tiszta. Ez a módszer „vallomás és elkerülésként” vagy „mérsékelt kerülőútként” is ismeretes. Ily módon őszinte benyomást keltesz magadról, miközben csupán a viszonylag ártatlan, nem büntetőügyi „hibákat” ismered el. Ehhez a módszerhez gyakran egész más menekülőútra van szükség, mint az eredetileg választott. A hatékony kárvédelem esetén a menekülőúton csak a vén szkeptikusoknak kell végigtotyogniuk, hogy eljussanak az erősen korlátozott piacokra.
10. Jellemezd a bűncselekményeket lehetetlenül bonyolultként, az igazságot pedig megismerhetetlennek állítsd be.
11. Visszafelé érvelés, a deduktív módszer bosszúval kombinált változata. Következetes dedukció esetén az aggasztó bizonyíték irreleváns. Például: teljesen szabad sajtónk van. Ha bizonyíték van arra, hogy a Vince Foster „öngyilkosság” bejelentés hamisítvány volt, akkor ők beszámoltak volna erről. Mivel nem számoltak be róla, nincs is ilyen bizonyíték. E módszer egy másik változatához szükség van egy összeesküvés leleplezőjének valószínűsítésére, és egy olyan sajtóra, amely beszámolna a kiszivárogtatásról.
12. Kívánd meg, hogy a szkeptikusok teljesen derítsék fel a bűncselekményt. Például: ha Fostert meggyilkolták, ki és miért tette azt?
13. Válts témát. Ide tartozik az elterelő hírek létrehozása, és/vagy közzététele.
14. A terhelő tényekről könnyedén számolj be, és ne vonj le következtetéseket. Ezt olykor „cserbenhagyásos gázolás” jelentésnek is nevezik.
15. Hazudjál bátran és pofátlanul. Ennek kedvelt módja az, hogy a nyilvánosság elé tálalt „tényeket” egy hihetőnek hangzó, de névtelen forrásnak tulajdonítod.
16. A 4. és 5. pont bővítéseként, bízd meg saját szekértolóidat a botrányok „leleplezésével” és támogass népszerű ügyeket. Ennek eredményeként megelőzöd a valódi ellenfeleket. Egy másik variáció az, hogy lefizetsz gazdag embereket, akik majd úgy tesznek, mintha a saját pénzüket költenék.
17. Áraszd el az internetet saját ügynökeiddel. Ez a válasz a következő kérdésre: „mi motiválhatna valakit arra, hogy hosszú órákat töltsön internetes fórumokon és a kormányt vagy a sajtót védelmezze, miközben a valódi kritikusokat inzultálja?”. Hát nincs a hatalomnak elég védelmezője a sajtóban, a rádióban és a televízióban? Az ember azt gondolná, hogy a kritikus levelek cenzúrázása és a komoly telefonálók kizárása elég korlát lenne; de ez nyilván nem elég.

(Ford. Lesetár Péter)

Amerika hangja – Szabad-beszéd: Holocaust-tagadás, szókimondó amerikai stílusban

Edgar J. Steele

SZENTSÉGES HOLOCAUST

Nemrégiben felhívták figyelmemet, hogy nevemet felvették az „Amerikai szélsőséges egyének” listájára, amelyet az ADL honlapja vezet, ahol már többek között szerepel Ernst Zündel, William Pierce, David Irving, Dr. Ed Fields, Willis Carto és Bo Gritz neve is, és ahol mindannyiunkat „holocaust-tagadóknak” neveznek. Hadd üdvözöljem ezeket a személyeket, hadd köszönjem meg a megtiszteltetést, hogy egy névsorban szerepelek velük, valamint hadd fejezzem ki méltatlanságomat is erre.

Az ADL-nek azt mondom: … Na, ennyi elég! Tele van a hócipőm velük! Ez a „holocaust” üzlet túlságosan elharapózott. Mint a kutyát, amely a környék gyermekeit megtámadja, el kell altatni ... örökre.

Ti akartok „holocaust-tagadást”, ti zsidó hatalméhes talpnyalók? Én adok nektek holocaust-tagadást, és tudós talárba sem öltöztetem azt.

Igazán sosem „fogtam fel” ezt a holocaust-biznisztt. Először is régen történt, tehát ma nincs jelentősége. Másodszor, nem velem történt.

Továbbá, nem az én családom okozta, így hát miért is törődnék vele? Valójában családom több tagja harcolt a háborúban, amelyet a világ zsidósága nyíltan hirdetett meg Németország ellen 1933-ban, több évvel azelőtt, hogy Németország válaszolni merészelt azokra a zsidó követelésekre, mely szerint Németországot meg kell semmisíteni.

A holocaust, mint vallás

Azóta a holocaust a nyugati államokban államvallás színezetét öltötte, börtönbüntetés terhe mellett nem lehet semmilyen tekintetben megkérdőjelezni. Nem viccelek – börtönbüntetés! A „szentséges holocaust”, ha úgy tetszik. Valahogy nagyon furcsának tűnik: pont azok az országok, amelyek megmentették a zsidókat azzal, hogy legyőzték Németországot, ugyanezeknek a zsidóknak rabszolgáivá válnak. Németország lett természetesen a legrabszolgább köztük.

Ezzel az üggyel nemrégiben Donny Deutsch zsidó talk-show vezető országos televízió adásában találkoztam. Ő tudni akarta, hogy szerintem túlzás-e az, hogy 6 millió zsidó pusztult el a holocaustban. „Ide figyeljen” – mondtam –, „egy is túl sok lenne, azonban a számokat mérhetetlenül eltúlozták. Végül is, a számokat állandóan változtatják Auschwitz bejáratán. Ott először azt lehetett olvasni, hogy 4 millió zsidó pusztult el Auschwitzban, aztán a számot csendben 2,6 millióra változtatták. A mai szám tanúsága szerint csupán 1,5 millió zsidó halt meg Auschwitzban, és komoly viták folynak arról, hogy ezt a számot kb. 700 ezerre kéne csökkenteni – azonban a csökkentések folyamán a számból soha nem lesz összesen 6 millió.”

Deutsch, aki ragaszkodott ahhoz, hogy a 6 milliós szám evangélium („szentséges”, ne felejtsük), úgy nézett ki, mint akinek ütőértágulása van, amikor így folytattam: „Tudja, 75 millió ember, katonák és civilek pusztultak el szerte a világon a II. világháború alatt, azonban nekünk csupán 6 millió áldozat emlékét kéne tisztelnünk.” Deutsch közbevágott, mielőtt hozzátehettem volna, hogy e 6 millió legtöbbje sohasem létezett és ezen kívül nekem úgy tűnik, hogy a zsidóknak közülünk azokat kéne tisztelniük, akik megmentették őket, nem pedig fordítva. Így van ez mindig, amikor a szólásszabadság beleütközik a szentséges holocaust falába – a szólásszabadságnak kell engednie.

A szentséges letartóztatások

Mostanában tudósokat vetnek börtönbe azért a bűncselekményért, hogy olyan enyhe dolgokat állítanak, mint én az országos televízióban. A zsidók kikényszerítették, hogy Ernst Zündelt itt Amerikában egy gagyi vízumvád alapján letartóztassák és Kanadába deportálják, ahol két évet töltött magánzárkában azért, mert azt állította, hogy a 6 milliós szám túl nagy; most öt év börtönbüntetésre akarják ítélni a zsidók által vezetett Németországban ugyanezért a „bűncselekményért”.

A Zündel-deportálás pantomimjának újrajátszásaként Germar Rudolft tudóst, történészt és kiadót egy gyengécske vízumvád alapján letartóztatták Amerikában és Németországba deportálták a zsidók. Ezt a gyakorlatot mostanában „zündelezésnek” nevezem.

David Irving, a világ egyik legtiszteletreméltóbb történésze és tudósa, most egy európai börtönben senyved a zsidók parancsára. És mások is – sokan mások. Mindannyian hosszú börtönbüntetésekre számíthatnak, csupán azért, mert azt állították, a 6 millió túlzás. Börtön ... az igazság kimondásáért! Még csak hazugsággal sem vádolják őket, természetesen ők nem hazugok. A dolgok egyre rosszabbul állnak.

De várjon – ez csak rosszabb lesz

A múlt hónapban a pocsék Egyesült Nemzetek Szervezete elfogadott egy határozatot, amelyet Izrael írt, és mely január 27-ét „a holocaust áldozataira való megemlékezés nemzetközi napjának” teszi meg. Az ENSZ határozata elutasítja „a holocaustnak, mint történelmi eseménynek tagadását, akár teljességgel, akár bármely részében”.

De várjon – a helyzet még rosszabb lesz.

Ön valószínűleg nem fogja elhinni a következőt. Én magam is alig hiszem el. A múlt héten az USA képviselőháza elfogadott egy zsidók által támogatott határozatot, amelynek értelmében minden januárt szerte Amerikában „Zsidó Történelmi Hónapnak” tesznek meg. Említettem, hogy a Tisztelt Ház egyhangúan szavazott? Egyhangúan. Ez azt jelenti, hogy Ön is, és én is erre szavaztunk, hiszen államunk képviselői szavaztak helyettünk. Egyhangúan. Hihetetlen, nem?

És most azt mondja, hogy rosszul volt a Fekete Történelmi Hónaptól? Hát akkor még semmit sem látott. Rögtön a Fekete Történelmi Hónap után ott van egyből a Zsidó Történelmi Hónap. Mennyire odaillő! Micsoda? Nem érti a viccet? Gondolkozzon rajta.

Akasztják a hóhért

Nos, én nem vagyok történész. Nem vagyok tekintély a II. világháború eseményeivel kapcsolatban és bizonyosan nem állítom, hogy tudós lennék. Azonban, mivel a zsidók bebörtönözték mindazokat, akikre illik ez a leírás, és akik mernek szólni az úgynevezett „holocaustról”, a mi osztályrészünk lett, hogy ott folytassuk, ahol ők abbahagyták. Mit tegyünk? Ki kell rángatnunk ezt a holocaust-mítoszt a napfényre, és az egész világ szeme láttára, mindörökre fel kell nyársalnunk.

Említettem az auschwitzi számokat. Ez önmagában elég bizonyíték arra, hogy a 6 milliós szám hazugság. Hazugság – nem hiba –, zsidó hazugság! De még több is van.

Apropó, ha a nácik olyan sok zsidót öltek meg, akkor hogyhogy olyan sok „holocaust”-túlélő van mégis? Ja, csak kérdeztem.

Az I. világháborús holocaust

Tudják Önök, hogy a zsidók a 6 milliós hazugságukat korábban, már az I. világháború alatt kiötlötték? Nem, én nem gondoltam. Ők azt akarják, hogy feledkezzünk meg erről az állításról, mert az egyszerűen nem jött be. Az emberek akkoriban olvasottabbak és műveltebbek voltak szerintem, különben már akkor bejött volna az a hazugság ugyanannyira, mint manapság. „6 millió férfi és nő haldoklik” Ukrajnában – állította 1919. október 31-én a *The American Hebrew* folyóirat, ugyanezt állították a zsidók 20 évvel később is.

A zsidók azt gondolták, hogy rögtön az I. világháború után megalapíthatják Izraelt a Balfour-nyilatkozat ígérete alapján, mely felajánlotta Palesztinát a zsidóknak cserébe azért, hogy bevonják Amerikát a Németország elleni háborúba. Mivel a zsidó tóra-prófécia megkívánja, hogy 6 millió holocaustáldozat legyen, mielőtt a zsidók visszatérhetnek az ígéret földjére, szükséges volt számukra ott és akkor kifundálni a holocaust-mítoszt. A tóra arra szólított fel, hogy tisztítsák meg a „kiválasztottak” lelkeit „égő kemencékben” a 6 millió által hozott áldozaton keresztül, mivel a tisztátalan lelkeket nem lehet visszaengedni az ígéret földjére. Ez az igazi forrása a „6 milliós” mítosznak, valamint a „kemencék” mítoszának is.

Zsidó gőg

Önnek tényleg fogalma kell legyen a zsidó gőg valódi méretéről azért, hogy értékelni tudja a zsidók abbeli hitét, hogy ha az egész világot rá tudják venni arra, hogy megismételjék a 6 milliós hazugságot, akkor belebolondíthatják Istent abba, hogy visszaengedje őket az „ígéret földjére”. A zsidók valójában azt tanítják, hogy az ő legjobb rabbijaik meg tudják verni Istent vitában. Micsoda gőg. Ezért van az, hogy a 6 milliós szám annyira szent új államvallásunk, a holocaust számára. Ha van egy zsidó isten – amit igencsak kétlek, hiszen a legtöbb zsidó ateista –, akkor neki igen butának kell lennie.

75 millió ember halt meg szerte a világon a II. világháborúban. 75 millió. Azonban nekünk csupán 6 milliót kéne tisztelni és csupán rájuk emlékezni? A 75 millió közül??? Csupán 6 milliót ... akik közül a legtöbben soha nem is léteztek!

Egyszerű logika

A zsidó holocaust egész érvrendszere ellenkezik a józan ésszel: Németország, amely kétfrontos háborút viselt ... üzemanyaghiányban szenvedett ... nyersanyagforrásai is alig voltak ... zsidók millióit szállította vonaton ... 100 és 1000 mérföldekre ... olyan táborokba, amelyeket direkt nekik építettek ... ott etette őket ... tetoválta őket, azért, hogy nyilvántartsa őket ... csak azért, hogy MEGÖLJE őket?

Ennek így semmi értelme. Ha a németek meg akarták volna ölni a zsidókat, akkor úgy tettek volna, ahogy az oroszországi zsidók korábban megöltek 20-80 millió orosz keresztényt ... golyóval a koponyájukba, ahol csak rájuk akadtak.

Valójában a II. világháborús zsidó holocaust mindaddig nem történt meg, amíg az 1950-es évek vége felé zsidók nem találták ki ezt a hazugságot. Ezért van az, hogy számos II. világháborús vezető és tábornok emlékirataiban, köztük Eisenhower, Churchill és De Gaulle irataiban is – mint erre nemrégiben Richard Linn professzor rámutatott – „nem találunk utalásokat náci 'gázkamrákra', a zsidók 'genocídiumára', sem pedig a háború '6 millió' zsidó áldozatára”.

„És mi van az auschwitzi gázkamrákkal?” kérdezheti Ön. Villis Carto *Spotlight* című folyóirata szerint maga Dr. Franciszek Piper, az Auschwitzi Állami Múzeum igazgatója ismerte el egy filmben, hogy az „Első Kremát”, az egyetlen állítólagos „emberölő gázkamrát” a háború után a Szovjetunió építette.

1948-ban, három évvel a háború után a szövetséges vizsgálóbizottságok arra jutottak, hogy senki sem halt meg mérgesgáztól egyik német koncentrációs táborban sem. Ugyanerre a következtetésre jutott Fred Leuchter a talaj és az épületek részletes vizsgálata során. Leuchter elvesztette állását és jó hírnevét egyszerűen azért, mert elmondta az igazságot az ő mérnöki és vegytani kísérleteiről, melyek nagy részét megismételte Germar Rudolf is, és aki megerősítette Leuchter eredményeit. És mégis, a holocaust-mítosz mindent kibír!

„De a vallomások ...” – veti Ön közbe. Hamisak. Mindannyiuk hamis. Az összes német tisztet megkínozták a zsidók a nürnbergi kirakatperek előtt, legtöbbjüknek szétverték heregolyóit is, ezért ők az összes vallomást aláírták. Mit több, aláírtak ők minden vallomást, amelyek nagyobb része angolul került eléjük, egy olyan nyelven, amelyet legtöbbjük nem értett és ▶

▶ amelyen nem olvasott. Ön ismeri a kínzást, amivel a zsidók napjainkban a palesztinokat kínozzák, amikor elkapják őket? Ez semmi ahhoz képest, amit a zsidó nyomozótisztek Nürnbergben német foglyaikkal tettek. S ami még árulkodóbb, Nürnbergben a legtöbb ügyész és bíró zsidó volt.

A háború alatt a táborokról készült légi fényképek egyikén sem látszanak hullahegyek, vagy működő krematóriumok. A józanul gondolkodó emberek felteszik a kérdést: „Ha 6 millió ember pusztult el, akkor hol vannak a holttestek?". Ez és a tóra-prófécia szavai a gázkamra-történetek forrása: „Ők füstté váltak." Nem találtak holttesteket akkor, és nem volt a táborokból gomolygó füst sem, és nem találták emberi holttestek maradványait sem semelyik tábor környékén olyan mennyiségben, ami meghaladná a foglyok viszonylag kis számát, akikről tudjuk, hogy tífusz és más betegségek következtében haltak meg.

A Nemzetközi Vöröskereszt világosan dokumentálja, hogy kevesebb, mint 300 ezer zsidó halt meg a II. világháború alatt Németország összes koncentrációs táborában együttvéve. Rasszként a zsidók sokkal kevésbé járultak hozzá a háborús erőfeszítésekhez, mint bármely más résztvevő nemzet, ezért az ő összlétszámuk emelkedett a háború alatt, szemben a legtöbb harcoló nemzettel.

Az igazi holocaustok

Azonban vannak valóságos holocaustok, amelyek tényleg megtörténtek a múlt évszázadban, amelyekre azonban nem emlékezünk.

A 1,5 millió örmény vitatatlan népirtása török elnyomóik által 1915-ben különösen őrjítő, hiszen Törökországot abban az időben donmeh muzulmánok uralták. Nos, Önök nem biztos, hogy tudják, hogy a donmeh muzulmánok egy kizárólag zsidókból álló szekta, akik „megtértek" az iszlámhoz, azonban titokban tovább folytatták zsidó vallásuk gyakorlását, és nem házasodtak törökökkel. Ez volt a múlt évszázad első holocaustja és ezt zsidók okozták.

A forradalom utáni időkben a zsidók uralta Szovjetunióban 20-80 millió fehér keresztényt gyilkoltak le szisztematikusan 1917 és 1953 között. Ez volt a 20. század második holocaustja, melyet közvetlenül zsidók követtek el, és amiből leszűrhetjük, hogy mire készülnek az amerikai keresztények ellen ebben az évszázadban. Micsoda? Önök nem gondolták, hogy az amerikai iskolák, az amerikai kormány és a karácsony kereszténytelenítésével vége szakadna ennek a folyamatnak? Nem gondolták, ugye?

A 20. század harmadik holocaustjában a szövetségesek tűzbombákkal bombázták Drezdát a II. világháborúban egyszerűen azért, hogy lássák, tudnak-e hatalmas tűzvihart okozni. Sikerült nekik, és az ezt követő szörnyű pusztításban több mint félmillió embert, többnyire civileket gyilkoltak meg, és elpusztították az egyik legszebb várost is. Mivel a háborút a zsidók uszítására és a zsidók érdekében folytatták, Drezda vére zsidó fejeken szárad („Az ő vérük lesz a ti fejeteken" – hogy ezt a bibliai kifejezést kölcsönözzük, amelyet a zsidók mondogattak, akik Jézus Krisztus keresztre feszítését is elintézték).

A negyedik holocaust természetesen az amerikai nukleáris bombák ledobása Nagaszakira és Hirosimára. A zsidó kapcsolat egy rövid magyarázatot igényel. Amerika elvágta Japán olajellátását és Pearl Harbor megtámadására kényszerítette őket. Franklin Rooseveltnek előzetes tudomása volt Pearl Haborról, azonban direkt engedte, hogy ez megtörténjen, azért, hogy az amerikai nép annyira felháborodjon, hogy ezáltal Roosevelt háborút üzenhessen Japánnak, amely addig csupán Kínával állt háborúban. Olaj nélkül Japán bizonyosan vesztésre állt Kína ellen, és így kénytelen volt megtámadni Amerikát. Japánnak Németországgal való kölcsönös védelmi szerződése miatt az amerikai zsidóknak végül volt egy okuk, hogy hadat üzenjenek Németországnak, fő célpontjuknak, mely miatt az USÁ-t belerángatták a Japán elleni háborúba. Így a Japán elleni nukleáris holocaust szintén a világ zsidóinak lelkén szárad.

Az igazság leleplezi a nevetséges, úgynevezett zsidó holocaustot. Olyan kevés zsidó halt meg a II. világháború alatt, és azok többsége is természetes okokból, hogy a holocaust kifejezést nem is való arra használni, ami velük történt. Valójában a 20. század azon négy eseményét, amelyek igazán megérdemlik a holocaust elnevezést, maguk a zsidók okozták, saját céljaik érdekében!

Miért?

Mivel a zsidó holocaustot ennyire könnyű megcáfolni, miért ragaszkodnak a zsidók ehhez ilyen véglegesen? Számos oka van ennek a tóra-prófécián kívül is természetesen. Éppenséggel a próféciát Önök elhiszik? Tudták Önök, hogy az Egyesült Államok zsidó lakossága jelenleg kb. 6 millió? Tudták, hogy Izrael zsidó lakossága szintén 6 millió? És ha a prófécia beteljesedik, Önök szerint melyiket semmisítik meg először?

Azonban térjünk vissza a holocaust által a zsidók számára biztosított előnyökre: először is ez védi a zsidókat a kritikától, mind egyénileg, mind kollektíven. Ezen kívül busás hasznot is hozott jóvátételek formájában a félrevezetettektől, különösen az Izraelnek juttatott amerikai segély formájában, amely a mostani iraki háború előtt amerikai családonként 64 ezer dollárt tett ki. Mi több, a „holocaust" egyfajta „ők ellenünk" mentalitást hoz létre a zsidókban, akik így tartják együtt hittestvéreiket; és a holocaust lehetővé teszi Izraelnek, hogy befolyásolja és irányítsa Amerika közel-keleti politikáját. A holocaust eltereli a figyelmet a zsidók által felbujtott számos 20. századi holocaustról is.

Zárszóként

Nos, ez az igazi holocaust-tagadás! Nem az a filléreskedő „6 vagy 5 millió volt?" biznisz, mely miatt Zündel, Rudolf, Irving és társaik most börtönben ülnek perükre várva. És mennyire megérdemlik a zsidók ezt! Amikor ők engem holocaust-tagadónak neveztek, azzá is tettek. És nem akarom hallani a siránkozásaikat, mivel csak azt adtam nekik, amivel megvádoltak. És még nem fejeztem be. Valójában még csak bemelegítek.

Érdekes módon, amikor Deutsch azt a kérdést szegezte nekem az országos tévén, hogy hány zsidó pusztult el a holocaustban, az első válasz, ami eszembe jutott, egy vicc poénja volt. Visszatartottam ezt a választ, és úgy válaszoltam neki, amint azt fentebb leírtam. De mi volt az elsődleges válaszom? Nem elegen! Apropó, nem kívánom, hogy úgy bánjunk a zsidókkal, ahogy ők bántak velünk. De ha ténylegesen 6 millió pusztult el a II. világháborúban, akkor gondolják, hogy annyi bajunk lenne velük, mint amennyi manapság van?

Ahogy mondani szoktam: egyetértek azokkal, akik szerint az antiszemitizmus betegség. A zsidóktól kapjuk el!

(Ford. Lesetár Péter)

Kenneth J. Schmidt

A NYUGATI VILÁGBAN KIALAKULÓ NÉPI NACIONALIZMUS

Kísértet járja be Európát, a nacionalizmus kísértete. Európában, Ausztráliában és az USÁ-ban a nacionalizmus új politikai erő, amelytől a fennálló rendszer hívei félni kezdtek. Európában – különösen napjainkban – a nacionalizmus lépett a kommunizmus helyébe, mint fenyegetés, amely egyesíti a jobbközépet és a balközépet. Jelenleg nem kell mást tenni, csak felkapni egy újságot, és ezek a nevek ugranak az olvasó szeme elé: Le Pen, Fortuyn, Haider stb.

Mik az okai a népi színezetű nacionalizmus feltörésének? Az úgynevezett nyugati világban nagy szakadék alakult ki az átlagemberek és a felettük uralkodó elit között.

A tény adott, hogy az elitnek és a népnek mindig más volt a világnézete. Mindazonáltal azt állítom, hogy az európai civilizáció történetében sohasem volt ilyen nagy szakadék az elit és a köznép világszemlélete között. Christopher Lasch történész és szociális gondolkodó egy szakkifejezést alakított ki erre: ezt a jelenséget az „elit forradalmának" nevezte. A rajtunk uralkodó emberek – az üzleti életet nagyban irányító elit, a média-bárók, a cionisták és a manhattani intelligencia – olyan értékekhez ragaszkodnak, amelyek erőteljesen különböznek a fehér munkások és a fehér középosztály értékeitől.

Az elit nem hisz olyan fogalmakban, mint nemzeti szuverenitás és isteni gondviselés, de a köznép hisz ezekben. Meg kell jegyeznünk, hogy az uralkodó réteg gyakran kihasználja az emberek hitét, megtévesztve őket a maga gonosz céljai érdekében. Például a Bush-adminisztráció szégyentelenül kihasználta a nacionalizmus fogalmát szeptember 11 után, jóllehet az ifjabb George erősen hisz egy világkormányban.

Egy másik példa az a mód, ahogy a rezsim kegyeltjei gyakran felhasználnak vallási érveket az új világrendre vonatkozó tervek alátámasztására. A szexuális nevelés és az abortusz elleni vallási alapú érveket kigúnyolják, de a vallást hívják segítségül a kisebbségek polgári jogainak, a nyílt bevándorlásnak és más kormányzati politikai irányvonalak védelmére, amelyek az európai fehéreket hátrányos helyzetbe hozzák. Az elit a maga zárt közösségébe húzódva nem vállal közösséget, nem azonosul a köznéppel. A zsidókhoz hasonlóan az elit külön nép.

Vizsgáljunk meg bizonyos történelmi tendenciákat és változásokat, amelyek azt a környezetet érintik, amelyben ez az elit működik. Európában a nacionalista csoportok a szélsőbal és nem a jobbközép helyébe léptek. Úgy gondolom, ez jó dolog. Franciaországban például a legutóbbi elnökválasztás során úgy tűnt, hogy Jean-Marie Le Pen Nemzeti Frontja kezdett eltolódni a korábbi dél-franciaországi törzsválasztói rétegétől (amely főképpen egykori fehér gyarmati telepesekből tevődött össze) a Párizs munkások lakta elővárosaiban lévő „vörös övezet" felé. Az egykori kommunista munkások most a Nemzeti Front támogatói, mivel lassan világossá kezd válni a fehér munkásosztály számára, hogy a nacionalisták viselik szívükön az ő érdekeiket.

Érdekes megjegyezni, hogy számos egykori balos személy mutatkozik jelenleg a nacionalista csoportok soraiban. Ezek közül legismertebb Horst Mahler, aki összes törekvéseit és céljait tekintve a második legfontosabb ember a Nemzeti Demokrata Pártban (NPD) Németországban. Az 1970-es években Mahler baloldali terrorista volt a Vörös Hadsereg Frakcióban. Ő jelenleg idejének legnagyobb részét azzal tölti, hogy az NPD jogásza, és együtt menetel a szkinhedekkel a nacionalista csoportok nagy felvonulásain a német városokban.

Az 1980-as és 1990-es években a baloldali szocialista politikának új típusa mutatott feltörést Európában (és bizonyos mértékben Amerikában), amelyet harmadik útnak neveznek. A harmadik út vezetői olyan emberek voltak, mint Tony Blair Angliában, Gerhard ▶

▶ Schröder Németországban és Bill Clinton az USÁ-ban. Ezek az emberek eladták a lelküket a kapitalistáknak cserébe a hatalomért. Ezek a baloldaliak feladták a harcot a kapitalizmus ellen. Cserbenhagyják a nacionalistákat, mint a politikai spektrum egyetlen nagyobb erejét, amely kritizálni meri a szabadversenyes kapitalizmus túlhajtásait.

A konzervatívok és liberálisok bal/jobb kategóriáinak ezentúl valójában már nincs sok értelme. Mind a konzervatívok, mind a liberálisok a kapitalisták oldalán állnak és lényegében kozmopoliták és internacionalisták. Mindketten a globális szabadkereskedelemben és a szuverén nemzeti állam végében hisznek. Ez azt jelenti, hogy egyik oldalnak sincs korunk legfontosabb problémáival kapcsolatban eltérő nézete. George Wallace híres csípős megjegyzése, hogy talán „egy tíz centet érő különbség” sincs a két fél között, akaratlanul prófétai mondás volt.

Az egész liberális/konzervatív paradigma teljesen elavult. Meghalt a hidegháború végén, csupán a véleményformálóknak nem volt meg az érzékük, hogy földet borítsanak rothadó holttestére. A politikai ideológiáknak az a tendenciája, hogy sokáig megkapaszkodnak, miután életben maradtak azután is, hogy haszontalanokká váltak. Erre a kommunizmus a legékesebb példa. Ténylegesen meghalt azon a napon, amelyen Hruscsov elmondta beszédét a személyi kultuszról, de 30 évig tartott a kommunizmust támogató struktúra összeomlása.

A hidegháború 1989-ben a Szovjetunió összeomlásával meghalt. A hidegháború 40 éve alatt a jobbközép Európában és Amerikában elnapolta a komoly ideológiai vitát az egység érdekében a látható ellenség ellen. Az USÁ-ban lévő konzervativizmus a dinamizmusát három ok miatt vesztette el: 1) eltűnt a vörös fenyegetés, 2) a baloldal békét kötött a kapitalizmussal, 3) mint minden gyenge intézmény felett, átvették felette is a hatalmat a zsidók, akik azután bizarr cionista klubbá alakították.

A hidegháború vége számos gondolkodó embernek lehetővé tette, hogy gondolkodjon sok változásról, ami a nyugati társadalomban végbement, mindenekelőtt a harmadik világ bevándorlásának, a szabad kereskedelemnek és a nemzeti szuverenitás eltűnésének problémáiról. Ez eredményezte a nacionalista és félig-nacionalista eszmék előtérbe kerülését Európában.

Korunk kétségtelenül legfontosabb történelmi ténye a globális kapitalizmus győzelme. A multinacionális testületeknek és a nemzetközi bankoknak most sokkal nagyobb politikai hatalmuk van, mint a szuverén nemzeti kormányoknak. Hajlamos vagyok kissé mosolyogni, amikor bizonyos jó szándékú nacionalisták vagy „jobboldaliak” figyelmeztetni akarnak egy világkormány jövőbeli veszélyére. Néhány bátor, még mindig kitartó nemzet kivételével, mint amilyen Irán népe, már most is van egy világkormányunk, egy csinos kis hatalommegosztó elrendeződés az európai és amerikai kapitalista elit, valamint a cionisták között. A politikusok és a média által használt „elfajzott nemzet” kifejezés nagyon tanulságos. Ha a nemzetek függetlenek és szuverén hatalmuk van, hogyan jellemezhetők bármilyen értelemben „elfajzottnak”? Mitől fajzott el? Ez csakis az egy világ rendszerével szakító zendülést jelentheti.

Nem hiszem, hogy bárkinek is el kellene mondanom a teljes érdektelenségét a konzervativizmusként ismert ideológiának. Az a tény, hogy az 1970-as években ezt átvették a zsidó ex-trockista neokonzervatívok, senki számára nem misztérium. Ez viszonylag egyszerű hódítás volt a zsidók számára. A konzervatív mozgalom a 70-es és 80-as években megérett az átvétel számára. Vezetői, akik vagy a múlt iránti emlegetett varázslatos nosztalgiába menekültek, vagy a lelketlen kapitalizmus imádatába, megértek a változásra. Mindaz, amit Podhoeretznek és társaságának tennie kellett, a pénz követése és az alapítványok átvétele volt, ami ellátta a konzervatívokat azzal, amit mindennél jobban szerettek.

A nyolcvanas és kilencvenes években, amikor a baloldal befejezte hosszú menetelését a kapitalisták karjaiba, a középbal és a középjobb között minden különbségtétel valójában nagyon elhomályosult. Azt mondhatjuk, hogy jelenleg nincs különbség Európában és Amerikában a jobb- és a baloldal között. Ami megmarad, az egyetlen hitrendszer, egypárt-rendszer. Amikor a tőkenyereség a legforróbb probléma a Capitolium dombján, mi tudjuk, hogy az igazi politika, amelyet egykor megismertünk, halott.

Amerika új hitrendszere a gazdasági területen a liberalizmus és a szociálpolitikában a multikulturalizmus. A bal- és jobboldal egységes a harmadik világ bevándorlásával kapcsolatos problémát illetően. A liberalizmus cionista ihletésű gyűlölete a fehér emberek iránt és a nagy üzletembereknek a bérek leszorítására irányuló vágya pontosan összeillik.

Pontosan úgy, ahogy a jobboldal a neo-konzervatív mozgalom hatása alatt eltolódott balra, a baloldal is eltolódott jobbra. A marxista teoretikusok frankfurti iskolájának az 1920-as években történt megindulása óta a baloldal lassan, de fokozatosan és folyamatosan eltolódott a fehér dolgozó osztályok megtagadása felé. Az olyan emberek, mint Theodor Adorno és Herbert Marcuse sohasem nyilvánították magukat a munkásosztály ellenségének, de nem látták már azt a forradalom eszközének.

Az 1960-as évek új baloldali gondolkodói egy lépéssel tovább mentek. A polgárjogi mozgalom ihletésére dicsőítették a négereket és kifejezték gyűlöletüket a fehér munkásosztály ellen. Az olyan emberek, mint Collier és Horowitz a Ramparts magazintól a Fekete Párducok szövetségeseivé tették magukat és a Bostonhoz hasonló helyeken lakó fehér munkásokat első számú ellenségeiknek tekintették.

A mai nacionalista aktivista feladata lényegében felforgató. Az egész korhadt rendszer ellen kell harcolnunk, amely felettünk uralkodik. Nekünk nemcsak kormányra kell kerülnünk, hanem a kultúrát is irányítanunk kell. A feladatunk lényegileg forradalmi, és nem konzervatív. Gyakorlatilag semmi megőrzésre méltó érték nincs a modern amerikai kultúrában. Noha sok minden hasznos a múltból, sohasem szabad a nosztalgia zsákutcájába tévednünk. A nosztalgia a vesztes játszmája. Például a köztársasági zászlót nem egyszerűen azért kell védenünk, mert az lágy, meleg érzelmeket ébreszt a múlt iránt. Azért kell védenünk a zászlót, mert kifejezi népünk legjobb törekvéseit, és ez a zászló kergeti a cionistákat és fekete lakájaikat az őrület állapotába.

A mi célunk szükségszerűen az, hogy teljesen elválasszuk magunkat az életünk keretét képező új világrend teljesen korhadt vezető rétegének általános és politikai kultúrájától. Amikor hallunk újságírókat és politikusokat a „Nyugatról” beszélni, ennek abszolúte semmi köze sincs a jelenleg gyakorlatilag halott euro-amerikai kultúrához, amely a múltban létezett. Neki kell kezdenünk annak a nehéz feladatnak, hogy új embert teremtsünk a régi hamvából. Ha tisztességesek akarunk lenni önmagunk iránt, tudatosítanunk kell, hogy minden nagyobb intézményt, amelyet nyugati civilizációnak szokás nevezni, elraboltak a baloldali neo-marxisták és álcázott testvéreik, az új világrend kapitalistái. A kettő közül természetesen a kapitalisták a legveszélyesebbek.

Az első dolog, amit sok fajilag öntudatos embernek el kell kezdenie megtenni: megállítani a jobbközépre való szavazást. George W. Bush és a republikánus/Rush Limbaugh vezető réteg többi tagja korlátolt idióta, akik gyűlölik a középosztályhoz és a munkásosztályhoz tartozó fehér embereket és ezt kimutatják minden kormányzati politikában, amelyet ők irányítanak. Szavazni egy republikánusra vagy egy demokratára annyit jelent, mint hozzájárulni az úgynevezett „demokratikus” rendszer legitimációjához, egy felettünk uralkodó fehérellenes rezsimhez.

Fel lehet tenni a kérdést, hogy az uralkodó rezsim megdöntése véghezvihető-e. Biztos, hogy ez kemény és nehéz feladat, de egy csomó oktatóval rendelkezünk, nem a jobboldalon, hanem a multikulturális neo-marxista oldalon. Ők a régi köztársasági és európai civilizáció lerombolásának munkáját tulajdonképpen évekkel korábban, az első világháború nyomában kezdték el. Vegyük szemügyre a frankfurti iskolát és Antonio Grams-ot, mint a forradalom mesterségének szakembereit. Ezeknek a fickóknak nem az ideológiai irányfonalát kell kopíroznunk, hanem az ellenséges kultúra felbomlasztására irányuló technikájukat.

Sohase változtassuk meg a világnézetünket annak érdekében, hogy alkalmazkodjunk korunk politikailag korrekt csodaszereihez. Sohase változtassuk meg az ideológiánkat avégett, hogy ne bántsuk meg a gyenge akaratú embereket a társaságunkban. Abban a pillanatban, amikor eldöntjük, hogy alkalmazkodunk a kor szelleméhez, megpecsételjük a végzetünket. A mi feladatunk egy új szellemiség megteremtése, és nem az, hogy a demokratikus kapitalizmus korhadt dogmáihoz alkalmazkodjunk. A legtöbb embernek, még ha képzetlen is, jó ösztönös érzéke van a szélhámosok és hazudozók leleplezéséhez, amelyek közül oly sokakat végül is a mi kultúránk produkál.

Ahogy Dickens mondja egy másik összefüggésben, ez „a legjobb és a legrosszabb idő”. A legrosszabb idő, mert a kormányzati elnyomás és szabadságjogaink korlátozása idején kezdünk neki a munkánknak. De ez a legjobb idő, mert a háború gyakran előfutára a jelentősebb szociális változásnak. Ki sejthette volna 1914-ben, hogy egy erős és magabiztos cári Oroszország lesz végső áldozata az 1917-es forradalomnak? A mi vezetőink brutálissá, könnyelművé váltak. George Bush egyike T. S. Eliot „részeg arisztokratáinak, akik az összetört pohár hangjára ordítoznak”: ő azzal fenyegetőzik, hogy megszáll fél tucat országot. Az új világrend nehézkesen tart egyben egy nemzetközi birodalmat, és a hívei nem lesznek képesek a központ megtartására.

Ha várható jelentősebb politikai és szociális változás országunkban, annak megvalósítása miránk vár. Igazi aktivistáknak kell lennünk, nem csupán hobbinkat űzőknek. Az új világrendet össze kell zúznunk. Minden nacionalistának és patriótának szent kötelessége, hogy ennek a feladatnak szentelje magát. Vannak bajtársak, akik átkozzák a tényt, hogy a történelem ilyen sötét időszakában születtek. Nekem más a véleményem. Hálát adok a mindenható Istennek, hogy megadta nekem azt az alkalmat és megtiszteltetést, hogy népemet ebben a legnehezebb időszakban védhetem, jóllehet igen szerény az én hozzájárulásom. Meg kell keményíteni magunkat az európai civilizáció fennmaradásáért folytatott, halálig tartó küzdelemre.

The Barnes Review

(Ford. Tudós-Takács János)

Daróczi Tamás

A népek asztalánál

Ha majd a népek hosszú asztalánál
úgy ül a főhelyen a büszke, szép magyar,
hogy szíve tiszta és lelke nemes,
de zsebében nem Dávid-csillagot kapar,
s arca nem Júdás csókjától ég,
hanem hevíti azt a nemzeti büszkeség!

Ha majd a népek hosszú asztalánál
nem az álnokság, s nem a gazság lesz az úr,
s a törvényt nem a bűnösök írják,
s az ítélet kardja nem ártatlanba szúr,
s nem fordul vér a vére ellen,
de kezet nyújt, hogy a nemzet életre keljen!

Ha majd a népek hosszú asztalánál
a jog táljából nekünk is marad falat,
ha testünk nem a fásultságtól reszket,
s nem a fogak közül sziszegnek a szavak,
de méreg helyett a pohárból
újra élet-vízként tündököl a magyar bor.

De míg a népek hosszú asztalánál
nincsen igazi helyed büszke, szép magyar,
addig ordítsd, s ha kell, harcolj érte,
mert e nép ott magának főhelyet akar,
emelt fővel, egyenes háttal!
Mert felettünk nemzetünk szent madara szárnyal.

Hajdúnánás, 2006. március 23-24.

Kenessey Csaba (Spanyolország):

A BORZALOM VÁMSZEDŐI

Vannak rossz csillagzat alatt született egyének. Az egyik közülük a zsidó írónő, Hannah Arendt. A Jeruzsálemben megrendezett Eichmann-perről több nyelven, számos kiadást megélt könyve nem hozott szerencsét számára. Egyaránt felháborodást váltott ki zsidó és nem-zsidó körökben. Az előbbiek gyűlöletét azzal érdemelte ki, mert nemcsak a szövetséges hatalmakat tette felelőssé a zsidóságnak a Hitler-éra alatt bekövetkezett szenvedéseiért, hanem a németekkel kollaboráló zsidókat is. Nem nyerte el a tetszésüket az ilyen és ehhez hasonló idézeteivel és megállapításaival:

„A lengyelországi zsidók a halálba vezető útjukon alig találkoztak németekkel. A táborban a zsidó kápók nyomorgatták a népet. Milyen nagymérvű önállósággal rendelkeztek, mi sem mutatja ékesebben, mint a tény, hogy pl. Theresienstadt-ban még a hóhér is zsidó volt."

„A zsidó tanácsok tagjainak a kezébe a nácik rendkívüli hatalmat helyeztek letétbe. Ezeknek a szerepe a saját népük tönkretételében kétségen kívül a zsidóság történetének a legsötétebb fejezetei közé tartozik. Lengyelországtól Franciaországig és Skandináviától a Balkánig a zsidóság elismert vezetői szinte kivétel nélkül valamilyen formában kiszolgálták a németeket és valamilyen meggondolás alapján együttműködtek velük."

„Ami akkor történt, azt a náci uralom legképtelenebb eseményének kell betudni. Ugyanis Eichmann, aki mint a zsidó nép legfőbb hóhéra került a történelemkönyveinkben megörökítésre, kezdetben a kivándorlási hivatal megszervezésével aktív munkát végzett az európai zsidóság megmentése érdekében. Ausztriában több százezer zsidó neki köszönheti a megszabadulását. Az itt élőknek mintegy 84 százaléka, kb. 210 000 fő legálisan elhagyhatta az országot. Ez az osztrák honban kitűnően bevált szervezet és az abban szerzett tapasztalatok szolgáltak később mintaképül a többi európai főváros zsidótalanításának a végrehajtásakor."

További bűnéül azt rótták fel neki, hogy a bolsevizmust alapvetően hasonlónak tüntette fel a nemzeti szocializmussal.

Hannah Arendtnak az Eichmannról alkotott véleménye sem fedte az általánosan meggyökerezett zsidó szemléletet. Szerinte Eichmann személyében az a legnyugtalanítóbb, hogy pontosan olyan volt, mint amilyenek mások voltak, és hogy ez a sok más ember nem volt sem perverz, sem szadista, mégis iszonyatosak és iszonyatosan normálisak voltak.

Ezzel pontosan ellenkezőleg Hannah Arendt személyében az a legnyugtalanítóbb, hogy mazochista, olyan egyén, aki a népe kínjában és megaláztatásában kéjes örömmel vájkál, aki a borzalmakat és a beteg agyvelőkben megfogant képzelt borzalmakat elferdíti.

A nem-zsidók visszatetszését azzal érdemelte ki, hogy – mint a vele azonos felfogásúak – ő sem hallgatta meg azokat a tanúkat, akiket nem a vádlók, hanem a védők szólítottak fel vallomás tételére. A szavak útvesztőjében az állítások objektív értékelése helyett, tisztán szubjektív érzelmektől hajtva csupán a valótlanságok iránt mutattak fogékonyságot, amelyeket a vádlottakból a kihallgatások alkalmával veréssel, kínzással vagy kábítószerek alkalmazásával csikartak ki. Elvakultságukban sohasem a történelmi igazságot kutatták, hanem az alacsony igényeikből fakadó, nemtelen bosszújuk kielégítésében kéjelegtek.

A történet nem Jeruzsálemben kezdődött. A háború előtti évekbe nyúlik vissza, s a csúcspontját Nürnbergben 1945/46-ban a Nemzetközi Katonai Törvényszék előtt lefolytatott kirakatper kapcsán érte el. Ami ezután következett, mindaz már csak ismétlése volt az ott végbementeknek, az igazságot semmibe vevő, a bíróság méltóságát és a bírói kar tisztességét meggyalázó botrányos eljárásnak. Önmagukat tették s teszik meg mind a mai napig egy személyben törvényhozóvá, vádlóvá, bíróvá és hóhérrá.

A perek legfeltűnőbb közös vonásai közül különösen két jellegzetességet kell kiemelni: a műszaki és a tudományos szakértőknek a tárgyalásokból való kizárását, valamint a bírák teljes hanyagságát a vallomásokban és az állítólagos dokumentumokban hemzsegő ellentmondások iránt. A bíróságokat egyáltalán nem érdekelte az igazság. A bírák azt hitték el a „vallomásokból" és az önmaguk szerkesztette „okmányokból", amit el akartak hinni, és azt hitették el a tömegekkel, amit velük el akartak hitetni. A legelemibb kísérletet sem tették az elhangzottak igaz voltának az ellenőrzésére. Azt fogadták el, amit az erre illetéktelen politikusok rájuk erőltettek.

Ugyanez vonatkozik a zsidó tömegekre. A saját perverz fantáziájuk vetületét állították a valóság helyére, s minél betegesebb volt az, annál nagyobb hévvel vetették rá magukat. A hazug vádak kiagyalásában, majd az ezekre felépített eljárások lefolytatásában akkora tökélyre tettek szert, amely magának a Sátánnak is becsületére vált volna.

A Hannah Arendt könyvében ismertetett számos képtelenség között kétségtelenül a gejzírként feltörő vérsugár viszi el a pálmát. Eichmant ugyanúgy vezeti végig a „haláltáborokon", mint Vergilius Dantét a poklon át. A költőt példának véve ő is: „Ó, szörnyű elbeszélni, mi van ottan", írja le a treblinkai kivégzéseket, majd útjának utolsó állomásaként a Lembergben látottakat, melyek szó szerint így hangzottak el a jeruzsálemi tárgyalás kilencedik napján a rendőrségi kihallgatások alatt felvett hangszalagokról:

„Itt másik borzalmas dolgot láttam. Gödröt, amely be volt már fedve. Ebből, miként egy gejzírből, vérsugár szökött fel. Ilyesmit soha nem láttam eddig."

Nemcsak Eichmann, ilyet senki sem látott soha. Sem őelőtte, sem azóta, őutána. Egész egyszerűen azért nem, mert tetemekből nem spriccel ki vérsugár. A természeti törvények a náci korszakban sem vesztették el az érvényüket. Csupán az emberek a józan ítélőképességüket. Csak ennek a hiányával lehet magyarázni, hogy a Beth Hamishpathban, az Igazságosság Házában ülésező, magas műveltségű bírák hitelt adtak a Hannah Arendt megítélésében korlátolt szellemi képességekkel bíró Eichmann háryjánoskodásának.

Tipikusan zsidó tulajdonsággal állunk szemben. Az irrealitásukkal, vagy amint a zsidó Amosz Oz fejtette ki, a belső mérleg hiányával. Magában véve már a kiválasztottság meghirdetésével veszedelmes útra léptek. Kizárták önmagukat a normális nemzetek közösségéből. A szenvedéseiknek a mértékét mindig, messzemenően eltúlozták s soha nem ismerték az önsajnálkozás határát. Különösen most, a huszonegyedik században jutottak el a létüknek legkritikusabb stádiumába. Felnagyított mártíromságuk képzeletében más népek vezércsillagának tartják magukat. Ebben az állapotban nincsen különbség tanulatlan és képzett zsidók között. A legkézenfekvőbb példát rá az írónő szolgáltatja. Filozófiából, teológiából és görögből promovált, New Yorkban főszerkesztői állást töltött be és több amerikai egyetemnek volt a tanára. Mégis elhitte, leírta és közhírré tette ezt a képtelen históriát.

De miért tálalta fel nekik Eichmann ezt az átlátszó, ostoba és primitív történetet? Mi célja volt vele?

Éppen ez a fénypontja az ilyen történeteknek, hogy átlátszóak, ostobák és primitívek. Normális gondolkodású ember azonnal megérti az ezekben rejlő, sifrírozott üzenetet: Nem mondhattam meg az igazat, valótlanságokat állítok, badarságokat beszélek.

Ellentétben a normális gondolkozású emberekkel, a rejtjelezett üzenetekben nem mutatkozott hiány. Az auschwitzi tábor parancsnoka, Rudolf Höss több alkalommal élt ezzel a lehetőségével első ízben Nürnbergben, 1946. április 15-én (a tárgyalás hiteles német szövege 11. kötet 438-466 oldalak):

„J. H. Amen ezredes részleteket olvas fel Höss írásbeli vallomásából:

1944 nyarán egymagában Auschwitzban 400 000 magyar zsidót végeztek ki.

Elnök: Hogy egészen biztosak legyünk, 1943-ban vagy 1944-ben?

Amen: Gondolom 1944-ben. Tanú! 1943-ban vagy 1944-ben?

Höss: 1944-ben. Részben 1943-ban is, de csak részben. A pontos számra nem emlékszem; egészen 1944 őszéig."

Höss bizonytalan válaszai akkor nyernek értelmet, amikor az eseményeket időrendi vizsgálat alá vesszük s ugyanakkor arra is fény derül, miért nem intézték a bíróság tagjai keresztkérdéseket a tanúhoz, miért nem iparkodtak az ellentmondásokat tisztázni. Nyilvánvalóan azért, mert Höss nem volt illetékes személy a 400 000 Magyarországról származó zsidó ügyében. Ő csak 1943 december 31-ig teljesített szolgálatot Auschwitzban. Eddig az időpontig pedig nem deportáltak zsidókat Magyarországról. Ez 1944 nyarán történt, amikor Höss már nem tartózkodott ott, s amelyről nem szerezhetett tudomást.

A nürnbergi vallomásból tudjuk, hogy a zsidókkal kapcsolatos akciókat titkos birodalmi ügyként (Geheime Reichssache) kellett kezelni. „Mikor a Reichsführer-SS, Himmler először magához rendelt – mondotta – szigorúan megtiltotta nekem, hogy ezekről a dolgokról másokkal beszéljek. Ez a tilalom még a közvetlen parancsnokomra Glück Gruppenführerre is vonatkozott."

Hogy egészen biztosak legyünk, íme az események hiteles kronológiája:

1943.12.01. – Hösst elhelyezik Auschwitzból Berlinbe. 1944.03.19. – A németek megszállják Magyarországot. 1944.05.15. – Eichmann parancsnoksága alatt elkezdődik a deportálás. 1944.07.06. Horthy leállítja a transzportokat.

Ezek ismeretében jogos a kérdés: Miért szolgáltatott Höss adatokat egy olyan ügyben, amit nem ismert?

Höss üzenetének éppen ez a fő érdekessége: hatóság előtt esküvel megerősített írásbeli tanúvallomást tett egy ügyben, aminek nem volt tanúja!

„Ha ezt a háborút megnyerem, akkor véget vetek a zsidó világuralomnak; megadom nekik a kegyelemdöfést. Ha azonban ezt a háborút elvesztem, nem lesz okuk az örömre. El fogják veszíteni a fejüket. A felfuvalkodottságuk mértéktelen felfokozásával ők fogják maguk ellen a reakciót kiprovokálni."

Állítólag Hitler mondta ezt, ámbár nem biztos. Mindegy; akárki mondta, fején találta vele a szöget. A jövendőmondás egyik része mára beteljesedett. A zsidók elvesztették a fejüket. A háborús generáció tagjain személy válogatása nélkül kegyetlen bosszút álltak. Szemeket téptek ki szemért és fogakat törtek ki fogért. Megrendezték a nagy kirakatpereket, 1945/46-ban Nürnbergben a győztes hatalmak perét 24 fővádlott ellen, 1961-ben Jeruzsálemben az Eichmann-pert, 1964/65-ben Frankfurban a hírhedtté vált ún. Auschwitz-pert és még egy sereg kisebb pert.

Azonban ez mind nem elégítette ki őket. Amikor látták, hogy fogyóban vannak a vádlottak és a vádak, akkor új vádakat teremtettek és új vádlottakat állítottak elő. Elkezdtek esztelen és méltatlan törvényeket gyártani s ezek alapján a háború szörnyűségeit zsenge ifjakként átvészelt második generációt bíróság elé állítani.

Azonban ez még mindig nem volt elég. Most a harmadik, jóval a háború után világra jött, kényelmetlen kérdéseket feszegető nemzedéket gyötrik és vetik börtönbe még esztelenebb, még méltatlanabb, még drákóibb törvények és még keményebb büntetések kimondásával.

Felfuvalkodottságukban beképzelik, nekik sikerül a mindenség szigorú rendjét hatályon kívül helyezni. A tapasztalat ellenében nem akarják tudomásul venni, hogy a világon minden folyamatban van. A dolgoknak van kezdete, folytatása és vége. A kezdetet és a folytatást megéltük. Most már csak a vég van hátra, az az idő, amikor nem lesz okuk az örömre.

HAZAI REJTELMEK

Kuthy Lajos 160 évvel ezelőtti jövendölése Magyarország rabszolgaságáról

A kommunista éra, amely a magyarságnak legsivárabb, legterméketlenebb korszaka volt, csupán egyetlen tekintetben: a hamis értékelések terén dicsekedhetik fölös mennyiségű produktivitással. 1945-től, a „felszabadulásnak" hazudott bolsevista szabadrablástól kezdve mind a mai napig a hamis előítéleteknek, hazug jelszavaknak, torz és tendenciózus eszme- és emberértékelésnek olyan tömegű nyűgével szőtte gúzsba a magyarságot, hogy ebből a kötelékből kiszabadulni egyik legnehezebb, de egyben legszebb feladata is lesz az új, magyar fejjel, magyarul gondolkodó generációnak, ha lesz ilyen még valaha.

Magyarország valódi leigázása azonban nem 1945-ben, hanem már sokkal korábban megkezdődött, körülbelül akkor, amikor az első kaftános galiciai átlépte a magyar határt s nyomában ezrek és százezrek vetették magukat a gyanútlan magyar falvakra, városokra. A történelem meghamisításától, emberek, elvek, tudósok és művészek hazug értékeléséig minden eszköz jó volt, ami a magyarság gazdasági leigázásához segíthette azt a sok, nagy étvágyú idegent, mely egy évszázadon át pokoli céltudatossággal építette itt a maga hatalmát.

A sok példa közül most csak egyet ragadunk ki. Egy elfelejtett, elsikkasztott, valamikor nagyhírű magyar írót, akinek könyveit talán senki sem olvassa, s nem is olvasta azok közül, aki a liberális vagy kommunista irodalomtörténetekből ismerte meg a magyar irodalmat. Ez az író **Kuthy Lajos** (1813-1864), akinek nevét ma már az iskolákban sem tanítják, pedig a múlt század negyvenes éveiben a legsikeresebb, legkeresettebb íróink közé tartozott, akinek stílusa nagy hatással volt kortársaira, köztük a fiatal Jókaira is. Elfelejtették munkáit, híres novelláit, regényeit, és őt magát is. Utolérte a magyar tehetségek sorsa és szegényen, mindenkitől elhagyatva halt meg. Diószegi szőlőjében lévő sírján már csak gaz és dudva terem és intelmei olyanok voltak, mint a vízre írott betű. Az irodalmi lexikonok – ha egyáltalán megemlítik – egyformán azt tanítják a balliberális szalmán kérődzőknek, hogy unalmas, zavaros könyveket írt, munkái tele vannak szertelenségekkel és gyenge jellemű ember volt, mert állást vállalt a Bach-korszak alatt.

Talán jobban megértjük, hogy miért volt szükség erre az irodalmi fémjelzésre, ha röviden ide írjuk, hogy **Kuthy Lajos** volt az a magyar író, aki már **1846**-ban megjelent, prófétai látással írott regényében, a **„Hazai rejtelmek"**-ben megjósolta, hogy miként fogja Magyarországot száz év alatt meghódítani a zsidóság. Ezért, és csakis ezért kellett eltűnnie nyomtalanul a magyar irodalomból, hogy helyet adjon a molnárferencek, hunyadisándorok, szépernők, bírólajosok nevével fémjelzett országhódító siserehadnak, akik a magyar tehetségek helyett arathatták le az irodalmi babérokat. Ezért kellett meghalnia – még Kuthy emlékének is. Utoljára 1906-ban adta ki a Franklin Társulat **„Hazai rejtelmek"** című, annak idején – 1847-ben – óriási sikert aratott regényét, melyhez az előszót nem kisebb személyiség, mint **Mikszáth Kálmán** jegyezte. Azóta nem akadt kiadó, aki vállalta volna, hogy újra nyilvánosságot adjon ennek a nagy magyar Kasszandrának. Mintha állami segédlettel irtanák a magyar tehetségeket és mintha bűn volna Magyarországon a magyar élet égető problémáival foglalkozni... Operett, szerelmi háromszöget tárgyaló színdarab, hejehujás cigánytörténetek: ez, ami manapság a honkebleket deríti. Faji kérdés... társadalmi korrajz... – szélsőséges feleslegek.

Ebben a könyvben Kuthy Lajos előre megmondott mindent, ami azóta száz százalékban beteljesedett. Olyan tisztán, olyan világos bizonyossággal látta meg a mai Magyarország sorsát, hogy százhatvan esztendővel ezelőtt írt sorait olvasva kétségbeesetten kell azokon megdöbbenni, megállapítva azt is, hogy Kuthy próféciája 2006-ra az utolsó betűig beteljesedett.

A **„Hazai rejtelmek"** második kötetében (XXIV. fejezet) Löbl Simon uzsorás ajkaira adja Kuthy ezt a jóslatot. Löbl heves beszélgetést folytat Szalárdy György gróf főispánnal, a tönkre jutott, karmai között vergődő magyar úrral, akinek nyíltan, leplezetlenül elmondja a zsidóság céljait, terveit, feltárja azokat az eszközöket, melyekkel a zsidóság meg fogja hódítani Magyarországot. Ma, 2006-ban szinte hátborzongató dolog olvasni ezt a százhatvan év előtti próféciát:

Ez a mi zsebeinknek való hízoda

„– A kevés részvény – mondja Löbl – mi magyar köröm között van, apránként idegen kézbe vándorol. Itt siettetve lesz a jövendő, hogy a magyar föld idegen országok technika-provinciájává váljék. Nekünk erre törekednünk kell. Csak így leend az, hogy a folytonos szegényülésben, mi és utódaink, bővebb és könnyebb alkalmat nyerünk excellenciátok megtört és megfogyott fajában nemzetietlen pénzarisztokráciát alapítani.

... Különösen mi, zsidó magyarok, vagy magyar zsidók, kik jövő uraságunkat akarjuk megépíteni, nem rakhatjuk az alap közé az idegenek kövét, nem segélyhetjük társunkká a bukott telektulajdonost, hogy midőn a ház felépül, salonjainkat elfoglalja és minket kiszorítson. Nekünk törni, nyomni, eltapodni kell minden csirázó versenyt és vetélyt, elzárni és betemetni minden felfakadó forrást, mely a pénzt, hatalmunk eszközeit a nemességhez szivárogtatná s új uralgást adna kezébe."

Magyarországról szólva ekként folytatja elmélkedését Löbl Simon:

„– Ez a mi bőrünknek való hely, a mi zsebeinknek való hizoda. Igen alkalmatos héber konzervatórium, amelyben a jeruzsálemi fény megnő és felmagzik. Soha egy státus sem engedett a spekulánsoknak olyan bő és könnyű nyereséget, anélkül, hogy emberi vagy országos célnak általuk hasznot ne szerezne. A helybeli és jellem viszonyok egészen a malmunkra dolgoznak. Akármilyen politikai színű egyén legyen a nemzet élén, rögtön támad párt, mely mielőtt magát úgy mutatná, hazaárulónak kiáltja ki, népszerűségét, hitelét aláássa, furkálja, szárnyát megnyírja s mikor se ti se tova nem tud mozdulni, saját pártja is odább áll tőle, hogy új zászló alá csapja magát, melynek tartója egy másik csoport által ismét le fog rántatni.

Azért sok jellem, sok tehetség kényelmei közé vagy szegény zugába vonja be magát és elpipázza erejét, mert nem akar taps közt kezdett szerepet füttyön végezni, hogy végre mit se használjon, aminek itt a legnagyobb művész is ki van téve. Látja excellenciád, hogyne örülne ennek a zsidó. Nekünk olyan nép kell, amely jeleseit becsülni nem tudja, mely egymással veszekszik."

Jóslás a numerus clausus eltörléséről

Mikor a könyv íródott, persze még sehol sem volt numerus clausus, de Löbl Simon még azt is megjósolta, hogy a magyar törvényhozás, miként fogja derekát beadni az idegen fajta érdekeinek.

„Mi és feleink – mondja az uzsorás – ezer és ezer úton körmeinkbe tartjuk a pénzpiacot, az ipart idegen gyülevész nép űzendi s a magyar gazdatisztjeinkké lesz saját földjén. Ő vezeti a címet és zsellérkedik, mi pedig szolgáknak látszva országlunk. Mily mulatságos lesz majd az, ha a magyar urak, hideg kőszobákba gyülöngve, vagy elszigetelve értünk dolgoznak, ha diszparkjainkba hozzánk küldenek ki, megkérdeztetni, hogy mi és miként történjék. Ha mi igazgatjuk a törvényhozó szavát, s mondva rendeljük, hogy töröljenek el cikkeket a mi érdekeink szerint.

Miénk lesz fény, divat, kitüntetés. Elfoglaljuk a közhelyeket, színházakat, sétányt, termeket, ünnep- és néztereket. Persze a magyarokéit, mert mi közcélból mit sem teszünk saját zsebünkre, hanem kezünkre csaklizzuk, vagy becsempészkedünk a kész érdekekbe."

Ötszáz család zsarolja a Magyarhont

Megdöbbentően beteljesedett Kuthy jóslata a magyarság szellemi és gazdasági leigázásáról öt-száz családnak mindenekfölött való hatalmáról, melyről eképpen jövendöl a továbbiakban Löbl Simon:

„– Csak nézzen szét excellenciád, hová vittük pár év alatt a közerkölcsöt. Író és művész fut, fárad, éjjelez s Szilveszter estélyén nem marad fillérje, mit újév napon koldusnak adjon. A közhivatalnok teng, nyomorog, nélkülöz, özvegye mégis kéregetni jár, a földbirtokos kétezer holdból nem képes családját ellátni s az igavonó nép éjt napot eggyé tesz, mégsem lakik jól egész év hosszában. Minden munkásosztály sínylik s érzi a pénz szűkét és csak a korhely uzsorás viheti véghez, hogy hatezer forint kamatjából a fővárosban keresetág nélkül, kényelemmel éljen s négy év alatt mégis tizenkétezer pengő tőkét tegyen félre. II. Endre korában nem sanyargatták jobban excellenciátok őseit őseink. Pedig, ha az üzéreket kutfejőkre vissza visszük s kit-kit helyére sorozunk, nem több, mint ötszáz család zsarolja Magyarhont. Ennek van alárendelve 14 millió ember sorsa, jövője, erkölcse. Ennek adózik az ország hallatlanabb kulcs szerint, mint valaha a legzsarolóbb hódítónak... Mindez tagadhatatlan tény s mindez közönyösen foly, mintha úgy kellene folynia."

A zsidóság adósai ülnek a képviselőházban

Jósol ezután Löbl Simon, az idegen érdekek szolgálatába szegődő képviselőházról is, ekképpen:

„– ... Magok a sivalkodó honfiak, kik mint sirály minden vészt megkiáltanak, mellőzik szerepünket törvényhozás utján megtámadni. Egy-egy bűntettnél, mely ezrek közül napfényre vonaték, elszörnyednek, aztán a phrasisnak vége, s mi békén maradunk a gyakorlatban. Persze adósaink s ezeknek rokonai ülnek a zöldasztalok körül, kik nincsenek arra nevelve, hogy mint a rómaiak egykor, saját érdeküket veszélyezzék a t. c. hazáért s romlását gátolnák, ha fejük forogna is szóban. Sőt ezélyesen óvakodnak érdekeinkkel köztárgyalás utján súrlódásba jönni, úgy hogy hatalmunkról alig vétetik más tudomás, mint a betáblázások nyugton hallgatott kötetei... No már, ha most, midőn még kevesen valánk, befolyásunk a kezdet nehézségei között, oly hirtelenül el tudott hatalmosulni, ha minden elemet érdekébe tudott hálózni s a köz értelmét és érzését hallgató rendszerbe nyűgözé, hiheti-e excellenciád, hogy rabjaink ▶

▶ és eszközünk szaporodtával az ország emancipálni tudja magát a pénzszolgaságból, mely csak egy vonallal jobb az ököljognál."

A BENNSZÜLÖTT ŐSVÉR MINDEN ÉRDEMLÉSI MÓDBÓL KI VAN ZÁRVA

És ezután következik a jóslat legmegrázóbban bekövetkezett, legteljesebben valóra vált része. Így mondja Löbl Simon:

„– A népet félig már kivettük excellenciátok kezéből, kiveendjük egészen. Miénk lesz földje, szorgalma, saját személye. Aratunk vetésén, szűrünk szöllejében, leszedjük fája gyümölcseit s végre elsőszülöttjét adandja zálogba, hogy eleget tehessen. A magyar nép még jobban elfogy, szegényedik s szerteszét falvakra pusztuland. A fővárosban ismeretlen gyülevész nép fog kóválygni, közöttük egy-két vagyontalan magyar, aki másokért dolgozik.

A nemzeti ifjúság ivadékról ivadékra felnövend, nyomor közt, kilátás nélkül. Először láz és undor kapja meg s bőszen kérdezi: hát haza ez, mely kevés lakóinak tápot nem tud adni? Haza ez, mely szorgalmam, képzettségem után nem tart el? Haza ez, melyben a bennszülött ősvér minden útról, minden alkalmazásból, minden érdemlési módból ki van zárva, hogy idegen csavargóknak legyen mit falniok? Érdemli-e ily hon, ily polgárzat, hogy vakon áldozatja legyek s emberi jogaimat erőszakkal vissza ne vívjam? De ezt csak az első kiábránduláskor fogja mondani, aztán megtöri a nyomor s az uralgó erő igájába térnek, azaz érdekeink alá. Egymást fogják marni kegyelmeinkért, szolgáinkká lesznek s nőiket, leányaikat adják el pénzünkért.

Valóban, mi szobrot emelhetnénk a törvényhozói észnek, mely országát ily bölcsen kezünkre ada. S még csak képmutatás sem szükséges már. Nem kell rejtve, lopódzva, utálat között járnunk, nem kell elbújni élvezeteinkkel. Az utcákon hunyászkodott, vagy üdvözlő arcok fogadnak, a középosztály iránt gőgösek, nagyok ellenében gorombák lehetünk, kiönthetjük gyűlöleteinket. Kitárhatjuk titkainkat, leálorcázhatjuk jellemünket, elárulhatjuk osztályunk gyengéit: feleim biztosítvák, hogy nyíltság s dacoló erőszak nem árt, nem ingerel torlást, nem idézhet gyógyszert, mert rabszolgáink egyet nem értenek."

Ennyi talán elég az idézetekből. Utoljára mégcsak azt hangsúlyozzuk, hogy mindezt 160 évvel ezelőtt – 1846-ban – írta szegény Kuthy Lajos. Vajon mit írna ma 2006-ban, midőn a jóslat beteljesedvén, a saját bőrén és lelkén érzi egy pusztuló nemzet, hogy utolsó betűig valóra vált nagy írójának próféciája, amelyet Löblék rabszolga magyarságának már olvasni sem szabad. Vagy – Uram Isten –, talán már nem is akarja olvasni!

Dobszay Károly

Tudós-Takács János

RUDOLF HESS, A BÉKE APOSTOLA ÉS MEGGYILKOLÁSA

Rudolf Hess, Adolf Hitler helyettese, a második világháború alatt szerepet játszó politikusok közül az egyik legkülönösebb és legérdekesebb egyéniség.

Különösen szívügye volt – Hitlerhez hasonlóan –, hogy tartós megértés jöjjön létre a német és angol nép között. A háború kitörése mélységesen megrázta. Hitler jóváhagyásával a Portugáliában és Svédországban működő tisztviselőkön keresztül titkos erőfeszítésekbe kezdett, hogy béketárgyalás kezdődjék Németország és Anglia között. Ám Churchill nem fogadta el Hitler többszörös békeajánlatát, amelyet utoljára 1940 júniusában, Franciaország legyőzése után tett, pedig Hitler 1940 májusában azért állította le a páncélos előrenyomulást Dunkerque-nél, és nem mért légicsapást a távozni készülő angol expedíciós hadseregre, hogy elősegítse Angliával a kompromisszumos békét.

Ugyanakkor tény, hogy Churchill kormányának több tagja egyezkedni akart Hitlerrel. A megrémült Roosevelt kanadai segítséget kért, hogy megállítsa az angolok titkos megegyezési kísérletét. Churchill pedig kíméletlen machiavellista intrikákhoz folyamodott, hogy megakadályozza az R.A. Butler által előkészített megbékélést.

Két nappal azután, hogy Churchill kijelentette: „sosem fogjuk megadni magunkat", Lord Halifax Svédországon keresztül jelezte Berlinnek, hogy Anglia rövidesen békeajánlatot tesz. Kennedy követ titkos kapcsolatban állt Hitler megbízottaival. A windsori herceg is bátorította a német békereményeket.

Az Intelligence Service észlelte Hess békekezdeményezését, majd megtévesztő tevékenységet folytatott, hogy Hesst Hamilton hercegen, valamint a svájci és spanyol követen keresztül csapdába csalják.

Hess 1941. május 10-én egy Messerschmitt 110-en Skóciába repült, és miután ejtőernyővel földet ért, és néhány héten keresztül – immár őrizetben – tárgyalásokat folytatott vezető angol politikusokkal, Churchill utasítására mint „háborús bűnöst" börtönbe vetették.

Egy feljegyzés, amelyet 1941. június 3-án Ralph Murray, egy szupertitkos kormányzati szerv tisztviselője készített a Foreign Office titkosszolgálati osztálya számára, tartalmazza Hess békejavaslatait:

1. Németország és Anglia a status quo alapján megegyezhet.
2. Németország feladja egykori gyarmataira vonatkozó igényeit; Anglia elismeri, hogy a kontinentális Európa német érdekszféra.
3. Németország kivonul Franciaországból, Norvégiából, Romániából, Bulgáriából és Görögországból.
4. Ausztria és a Cseh-Morva protektorátus a Német Birodalmon belül marad; Lengyelország, Dánia, Hollandia, Belgium, Szerbia német ellenőrzés alatt áll.
5. Etiópia és a Vörös-tenger brit befolyási övezet.

1941 után Hesst teljesen elszigetelték. 1942. június 25-én a Dél-Wales-ben lévő Abergavenny-be szállították, majd 1945. október 8-án Nürnbergbe vitték, ahol a „Nemzetközi Katonai Törvényszék" elé állították. Még ennek a bíróságnak is fel kellett mentenie a „háborús és emberiség elleni bűncselekmények" vádja alól, de a felháborító ítélet azt állapította meg, hogy ő „a béke ellen" követett el „bűncselekményeket" – éppen ő, aki életét kockáztatta a béke megteremtéséért! Ilyen címen ítélték el életfogytiglani börtönre.

Hesst hat vádlott-társával együtt 1947. július 18-án átszállították a spandaui börtönbe. Csak 1952-ben engedélyeztek havi 30 perces beszélgetést a hozzátartozójukkal, és hetente egy levelet. A többi fogoly szabadulása után 1966-tól Hess egyedül volt a spandaui börtön foglya.

Az 1970-es évek elejétől engedélyezték, hogy a havi beszélő 1 órás legyen. 1986 decemberében a fia, Wolf Rüdiger Hess a Szovjethez fordult édesapja szabadon engedése ügyében. Személyesen beszélt Grinin bonni szovjet követségi tanácsossal, akinek szavaiból arra következtetett, hogy Gorbacsov Hess szabadon bocsátását készíti elő.

Ezt az értékelést megerősítette a Der Spiegel 1987. április 13-i száma, amely „Gorbacsov szabadon akarja engedni Hesst?" című cikkében azt írta, hogy Gorbacsov arra a meggyőződésre jutott, hogy Hess elengedését „világszerte humanitárius gesztusként fogadnák".

Ezért az angol hatalmasságoknak más eszközt kellett találniuk, hogy az 1941-es német-angol békekötésről oly sokat tudó Hess szabadon bocsátását megakadályozzák.

1987. augusztus 17-én Rüdiger Hesst hivatalosan értesítették, hogy édesapja meghalt. A hivatalos változat szerint a nyaka köré tekert kábellel felakasztotta magát. De a gyenge, 93 éves Hessnek, aki alig bírta magát cellájából a kertbe vonszolni, nem volt erő a karjában. Hogyan lehet feltételezni róla ily módon elkövetett öngyilkosságot?

A későbbi, szeptember 17-i hivatalos nyilatkozat hivatkozott egy Hess zsebében talált állítólagos búcsúlevélre és a boncolás eredményére, amely egyenes vonalú nyomot állapított meg a dróttal összekötött nyak baloldalán.

Egész évben virágok borítják sírját.

A holttesten a müncheni Törvényszéki Orvostani Intézetben a család kérésére Dr. Wolfgang Spann professzor második boncolást végzett el, akinek 1988. december 21-i jelentése szerint „az, hogy a torkon lévő nyom ... nem a gége felett helyezkedik el, inkább fojtogatásra utal, mint akasztásra ... Az arcon talált vérédények, amiket vértolulás okozott, szintén összeférhetetlenek ... az akasztással."

Hess halála idején egy bizonyos Melaouhi, a spandaui börtön polgári alkalmazottja volt egészségügyi szolgálatban. Beszámolója szerint Hess halála napján a kerti nyári kunyhóban birkózás nyomait tapasztalta.

Egy dél-afrikai ügyvéd 1988. február 22-én eskü alatt ezt vallotta: „Rudolf Hesst az Angol Belügyminisztérium utasítására a Special Air Services két tagja gyilkolta meg. A gyilkosságot az MI-5 tervelte ki és irányította... A gyilkosság azért vált szükségessé, mert a Szovjetunió kormánya 1987 júliusában Weizsacker ... moszkvai látogatása kapcsán megegyezett a német elnökkel, ... hogy Hesst 1987 novemberében szabadon bocsátják...

Hess délutáni sétája idején a két SAS-ember a nyári kunyhóban várt a fogolyra. Egy 4 és fél láb hosszú kábellel akarták megfojtani... De mivel Hess ellenállt és segítségért kiáltott, a gyilkossági kísérletet megszakították és a foglyot katonai kórházba szállították... A fenti információt az Izraeli Titkosszolgálat egyik tisztjétől szereztem személyesen, szóbelileg 1987. augusztus 18-án."

A „búcsúlevél" nem tükrözte Hess 1987-es gondolkodását, hanem a 20 évvel korábbi gondolatokra utalt. Azt a következtetést lehet levonni, hogy Hess 20 évvel korábban betegsége miatt a halálra várva írt egy búcsúlevelet, amelyet akkor nem adtak át a családjának, és ezt használták fel 1987-ben hamisítvány készítésére.

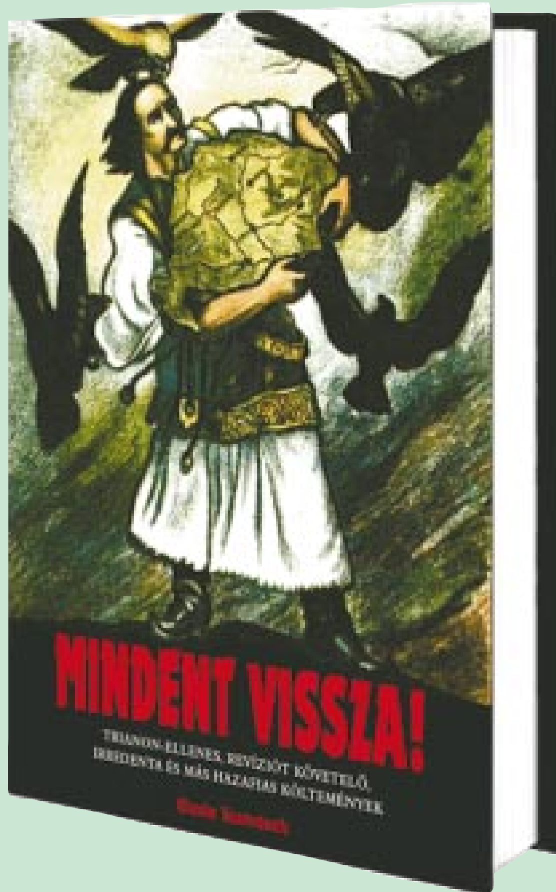
Rudolf Hess jellemét, elvhűségét, emberi nagyságát legjobban az utolsó szó jogán, 1946. augusztus 31-én elmondott szavai tárják elénk:

„Az a kiváltság jutott osztályrészemül, hogy életem számos évén át dolgozhattam nemzetem ezer éves történelme során született legnagyobb fiának helyetteseként. Még ha ehetném is, akkor sem ha ki akarnám törölni ezt az időszakot életemből.

Boldog vagyok abban a tudatban, hogy teljesíthettem a kötelességemet a nemzetem iránt, mint német, mint nemzetiszocialista, mint Vezérem hűséges híve. Nem bánok meg semmit sem!

Nem számít, hogy mit tehetnek velem az emberek. Egy napon az örök Isten ítélőszéke előtt fogok állni. Neki fogok feleletet adni, és tudom, hogy O felment majd engem."

Meggyőződésünk, hogy a történelem és az igazság is felmenti majd Rudolf Hesst, aki ily nagy áldozatot hozott a békéért. Bátorsága, amellyel életét kockáztatta, 47 évig tartó börtöne, amelyet elviselni kényszerült, és vértanúsága nem merül feledésbe. Igazságot szolgáltatnak majd neki, és a Nürnbergi Perben mondott végső szavai: „nem bánok meg semmit sem", mindörökre fennmaradnak.

MINDENT VISSZA!

A LEGÚJABB TRIANON-TÉMÁJÚ VERSANTOLÓGIA

A közelmúltban jelent meg Budapesten a Gede Testvérek kiadásában a legújabb Trianonnal foglalkozó versantológia „Mindent vissza!" címmel, amely egy sorozat negyedik köteteként látott napvilágot. Az első, „Trianont ledöntjük" c. kötet még 2001-ben jelent meg – igaz másik kiadó gondozásában –, majd következett a „Nem! Nem! Soha!" c. második kötet, s 2004-ben már a harmadik is napvilágot látott „Vesszen Trianon" címmel. Most pedig itt a negyedik, a legújabb, a „Mindent vissza!"

A négy kötetben nem csupán az a közös, hogy mindegyik hazafias, irredenta és Trianont elítélő verseket tartalmaz, hanem több más is. Így például minden kötetben más és más versek olvashatók, tehát nincs bennük ismétlés. Az első kötetet még öten, a másodikat hárman, a harmadikat ketten válogatták: a most megjelent antológia már egyedül Dr. Polgárdy Géza munkájának köszönhető, aki a kötet előszavát is írta, s a képeket is válogatta. Ennek ellenére e negyedik kötet – megítélésünk szerint – semmivel sem maradt alatta a korábbiaknak.

Elgondolkodtató, milyen mérhetetlenül gazdag a magyar Trianon-ellenes költészet! S e ténynek szinte örülnénk, ha nem legnagyobb nemzeti tragédiánkról, nem a torokszorító országcsonkításról lenne szó. Hogy kik, mely költők szerepelnek e kötetben? Ismertek – Alföldi Géza, Áprily Lajos, Juhász Gyula, Kosztolányi Dezső, Reményik Sándor, Sajó Sándor, Szathmáry István és Wass Albert – és persze kevésbé ismertek – Bodor Aladár, Csikós Jenő, Mécs László, Mentes Mihály, Számadó Ernő és mások – is. A kötet meglepetései közé sorolható néhány József Attila-vers, mindenek előtt az „Áldott légy, jó Magyarország!" című, amelynek refrénje ez: „Üdvözlégy, áldott légy, jó Magyarország!" Ez bizony valahogy más, mint az iskolás éveinkben belénk sújkolni igyekezett „Nincsen apám sem anyám, sem Istenem, se hazám!" Mintha mégiscsak lenne hazája a proletár költőként beállítani igyekezett József Attilának... Csakhát ezt elhallgatták évtizedeken keresztül a „jó elvtársak", mivel nem fért bele a proletár nemzetköziség idiotizmusába!

Wass Albert öt verssel is szerepel, Szathmáry István hattal, Sajó szintén öttel, Reményik pedig nyolccal. De még Kiss Menyhért, az egyik legjelesebb Trianon-ellenes költőnk is négy verssel szerepel a kötetben. Mindezt azért hangsúlyozzuk, mert ha valaki esetleg azt gondolná, hogy már minden jó vers megjelent e témakörben mostanság kötetben, az alaposan téved. A kötet válogatójától tudjuk, hogy már készül az ötödik Trianon-antológia, amely ugyancsak eddig agyonhallgatott hazafias, mélyen magyar verseket tartalmaz majd, s amelyek magyar lelkű poétáink lelkének legmélyéből szakadtak fel, mélységes fájdalmukat világgá kiáltva.

Ajánljuk hát Tisztelt Olvasóink szíves figyelmébe, hiszen a kötet ára is elérhető: 950 Ft.

MEGHÍVÓ

HAGYOMÁNYHŰ KATOLIKUS SZENTMISÉRE!

Tudatjuk minden katolikus testvérünkkel, hogy a Szent X. Piusz Papi Testvériség minden hónap harmadik vasárnapján trienti rítusú szentmisét mutat be.

A Papi Testvériséget Marcel Lefebvre (†1991) érsek, az Egyházba trójai falóként behatolt liberálisok, szabadkőművesek és modernisták engesztelhetetlen ellenfele, és egyben a katolikus erkölcsi-liturgiai hagyományok rendíthetetlen védelmezője alapította. Papjaik világszerte működnek.

A szentmise időpontja:
Minden hónap harmadik vasárnapja de. 10 óra
Helyszíne:
Magyarország Királynője Kápolna,
1146 Budapest, Thököly út 116. I/3.
A szentmisét bemutatja:
Dr. Michael Weigl atya (Ausztria)

A SZERKESZTŐ ÜZENETE

Kérjük Olvasóinkat, hogy a lappal kapcsolatos észrevételeiket, javaslataikat vagy kritikáikat a Szerkesztőség új e-mail címére küldjék: **szittyakurt@yahoo.com**
A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a lapba bekerülő írásokat a mondanivaló megváltoztatása nélkül, helyhiány miatt lerövidítse.

TESTVÉR! FIZESS ELŐ A SZITTYAKÜRTRE!

SZITTYAKÜRT
PÉLDÁTLAN ELŐFIZETÉSI AKCIÓ!!!
JÁRASD INGYEN
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

Előfizetés díja egy évre légipostán,
bárhová Magyarországon kívül: **30 US. dollár**
Magyarország egész területére: **2000 Ft.**
Az elrabolt országrészeinkre: **3000 Ft.**

Minden tisztelt előfizetőnk 10% kedvezményben részesül minden Gede Testvérek Bt. kiadványra, minden egyes rendelés alkalmával. Könyvrendelés esetén kérjük jelezze, hogy előfizető.

Minden új előfizető egy értékes, az előfizetés díját meghaladó ajándék könyvet választhat 10 könyv közül ingyen, pusztán csak a postadíjat kell fizetnie. Légipostai új előfizetők 3 könyvet jogosultak választani.

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy mindazoknak, akik 3 előfizetőt szereznek a lapra, a 4. újságot köszönetként teljesen ingyen küldjük egy évig Magyarország egész területére, és 1 ajándék könyvet választhatnak.
Magyarországon kívülre a 4. újságért pedig csak a postaköltséget (15 US. dollár) kell megfizetniük, és 3 ajándék könyvet választhatnak.

Köszönjük megértő támogatásukat.
Nemzettestvéri szeretettel:
Szittyakürt szerkesztősége

Előfizetési szelvény

Kedves Olvasónk!
*Szíves figyelmébe kívánjuk ajánlani a **Szittyakürt** című lapunkat, szíveskedjék előfizetni – csupán 30 USA. dollár, Magyarországon 2000 Ft. – s ezzel támogatni a nemzeti emigráció egyik legmagyarabb lapját a Szittyakürtöt. Magyar testvéri szeretettel a Szittyakürt kiadóhivatala.*

Magyarországon kívüli előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök ....$.-t a lap egyévi előfizetésére.
Név: ....
Házszám, utca, (P.O. Box): ....Város, állam: ....
Zip code:.......................

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyvek postaköltségéről.

Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O. Box. 35245. Puritas Station,
Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

Magyarországi előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök .... Ft.-t a lap egyévi előfizetésére.
Név: .... Telefonszám: ....
Irányítószám: .... Város ....
Utca: .... Házszám: ....

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyv postaköltségéről.

Az előfizetési díj átutalásának legjobb és a legolcsóbb módjáról külföldről Magyarországra esetén: érdeklődjön a Gede Testvérek Bt. telefonszámán.

Gede Testvérek Bt.
Telefon: (1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

SZITTYAKÜRT
Megjelenik minden 2. hó 15-én
Tiszteletbeli Főszerkesztő – Honourary Editor:
MAJOR TIBOR
Főszerkesztő – Editor:
DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs:
Tudós-Takács János
Olvasószerkesztő:
Ifj. Tompó László
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó-Publisher:
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
Interneten: http//web.cetlink.net
E-mail: szittya@cetlink.net
Magyarországon terjeszti:
Gede Testvérek Bt.
Telefon: (06-1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés:
Egy évre $ 30.00
Egyes szám ára $ 3.50 US
Magyarországon egy évre 2000 Ft.
A magyarországi előfizetést kérjük a Gede Testvérek Bt. címére küldeni.
Légipostai előfizetés esetén a csekket kérjük a „Szittyakürt" névre kiállítani és a Kiadó címére küldeni.
A névvel ellátott cikkek nem feltétlenül azonosak a kiadó, illetve a Szerkesztőség véleményével, azokért mindenkor a cikk írója felelős.
ISSN 1215-5489